Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

43

JOI, 24 OCTOMBRIE
1968, ANUL II
(Nr. 57)

R-ZLB
Trener 6

Cine este colegul MINI-TEHNICUS?
Vom vedea în... pagina a treia!

Acești piloți au 34 de ani... împreună! Pînă vom ajunge la pagina a zecea ei vor ateriza și se vor pregăti să ne spună povestea lor.

Foto: GR. PREPELIȚĂ

ECRAN

CU DRAGOSTE, CU NEȚĂRMURITĂ ÎNCREDERE

AU INTRAT ÎN OBIȘNUINȚĂ, CA O METODĂ DE LUCRU PERMANENTĂ ÎN ACTIVITATEA CONDUCERII DE PARTID ȘI DE STAT, AMPLELE ȘI ÎNSUFLEȚITELE DIALOGURI CU OAMENII MUNCII DIN JUDEȚELE ȚĂRII.

ÎN ZILELE DE 17 ȘI 18 OCTOMBRIE, TOVARĂȘII **NICOLAE CEAUȘESCU, ION GHEORGHE MAURER, VIRGIL TROFIN, PETRE LUPU** ȘI **GHEORGHE STOICA**, S-AU ÎNTÎLNIT CU CEI CE MUNCESC ÎN FABRICILE ȘI UZINELE, PE OGOARELE, ÎN ȘCOLILE ȘI LABORATOARELE, INSTITUȚIILE DE ȘTIINȚĂ, ARTĂ ȘI CULTURĂ ALE JUDEȚELOR IAȘI ȘI BOTOȘANI.

LOCUITORII CELOR DOUĂ JUDEȚE AU FĂCUT O PRIMIRE CALDĂ, PLINĂ DE DRAGOSTE CONDUCĂTORILOR DE PARTID ȘI DE STAT, CUVINTELE ROSTITE DE NUMEROȘI MUNCITORI, ȚĂRANI, INTELECTUALI, BĂRBAȚI ȘI FEMEI, VÎRSTNICI ȘI TINERI, ȘI, DEOPOTRIVĂ, BUCURIA DE PE FEȚELE TUTUROR, URALELE, APLAUZELE ȘI FLORILE CU CARE AU FOST ÎNTÎMPINAȚI PRETUTINDENI TOVARĂȘII **NICOLAE CEAUȘESCU, ION GHEORGHE MAURER** ȘI CEILALȚI CONDUCĂTORI AU ILUSTRAT CUM NU SE POATE MAI CONVINGĂTOR ADEZIUNEA DEPLINĂ A POPORULUI NOSTRU FAȚĂ DE POLITICA INTERNĂ ȘI EXTERNĂ A ROMÂNIEI SOCIALISTE.

ÎN FAȚA UNOR IMPRESIONANTE MULȚIMI DE OAMENI, ÎN CADRUL UNOR ENTUZIASTE MITINGURI, A LUAT CUVÎNTUL LA IAȘI, LA BOTOȘANI. LA DOROHOI, TOVARĂȘUL **NICOLAE CEAUȘESCU.** AMPLELE CUVÎNTĂRI ALE SECRETARULUI GENERAL AL C.C. AL P.C.R., ABORDÎND IMPORTANTE PROBLEME PRIVITOARE LA CONSTRUCȚIA SOCIALISMULUI ÎN ROMÂNIA, LA RELAȚIILE ȚĂRII NOASTRE CU TOATE STATELE ȘI POPOARELE LUMII, ÎN SPIRITUL UNEI COLABORĂRI SINCERE, PAȘNICE, AU FOST NECONTENIT SUBLINIATE DE URALE ȘI APLAUZE, CA O EXPRIMARE DIRECTĂ, SPONTANĂ, A ÎNALTEI APRECIERI PE CARE O DAU TOȚI CEI CE MUNCESC POLITICII INTERNE ȘI EXTERNE A PARTIDULUI ȘI STATULUI NOSTRU.

FLĂCĂRI SECULARE

Beiuș și Odorheiul Secuiesc. Două orașe din impresionantul șir al așezărilor de pe pămîntul nostru, ale căror licee, pentru a-și scrie vîrsta , apelează la cifra latină C — «venerabila cifră», cum o numeau romanii cu respectul datorat senectuții — semnul simbolic al centenarului.

Recent, Liceul numărul 1 din Beiuș și-a sărbătorit 140 de ani de existență, iar Liceul «Dr. Petru Groza» din Odorheiul Secuiesc împlinirea vîrstei de 375 de ani. Calde, emoționante, patetice sărbători care, prin noblețea, frumusețea și profunzimea ce le degajă depășesc cadrul celor două școli, al celor două orașe, impunîndu-se ca evenimente de seamă în viața spirituală a întregii țări.

Poporul nostru a iubit dintotdeauna, cu o dragoste pătimașă, școala. Setea de învățătură, stima pentru valorile științei și culturii se numără printre virtuțile cu care oamenii acestor locuri au traversat istoria, și-au apărat ființa națională, demnitatea, idealurile. Focar de cultură, școala a fost, în același timp, cetate care a păzit limba și datina strămoșească, leagăn al visurilor înaripate făurite de cei mai luminați fii ai poporului, casă gospodărească și ospitalieră așezînd la loc de cinste omenia și sinceritatea, cutezanța și bărbăția. Rostit cu evlavie de către înaintași, a învăța a devenit verbul cu o pondere uriașă în vocabularul României moderne.

Iată de ce, festivitățile de la Beiuș și Odorheiul Secuiesc ne-au strecurat tuturor în suflete bucuria sărbătorii, oferindu-ne un prilej în plus de a omagia școala, dragostea mare și statornică a fiecăruia dintre noi. Înființată din inițiativa înflăcăratului patriot și strălucitului cărturar Samuil Vulcan, școala din Beiuș a fost cea dintîi instituție de învățămînt în limba română așezată pe aceste meleaguri ale pămîntului nostru. Dascălii și elevii ei joacă un rol de seamă în momente importante ale istoriei noastre, cum a fost cel al întregirii naționale din 1918. Aici a stat veșnic aprinsă flacăra culturii românești, printre absolvenții ei numărîndu-se personalități remarcabile, spirite alese elevate, pilduitoare.

Școala din Odorheiul Secuiesc își deschide pentru prima oară porțile la sfîrșitul secolului al XVI-lea, cînd ecourile renașterii din apusul continentului pătrund aici, cînd dezvoltarea cetăților face imperios necesară învățătura de carte. Alături de elevii secui, aici au învățat, încă de la începutul secolului următor, și tineri români și sași, legați prin dorința comună de a se instrui, prin aceleași idealuri progresiste și umaniste.

Cele două școli au primit cu o deosebită emoție mesajele adresate lor de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Stat.

Într-unul din aceste mesaje se spune: «Aveți datoria, dragi elevi, să învățați cu sîrguință, îmbogățindu-vă neîncetat cunoștințele cu tot ceea ce gîndirea umană a făurit mai de preț în știință, artă și literatură, să duceți mai departe măreața operă de creație materială și spirituală pe care o înfăptuiesc astăzi părinții și frații voștri».

Sărbătoare a două școli: sărbătoare a culturii noastre, omagiu adus dragostei de învățătură transmisă din generație în generație de înaintași, sentiment plenar al poporului României Socialiste.

OCTAV PANCU-IAȘI

Scrisoarea săptămînii

STĂPÎNUL LUI VASILICĂ

La început, nu mi s-a părut deloc pretențios. Dimpotrivă, părea blînd și îngăduitor.

— Am să-ți spun o poveste — mi-a zis. Nu-ți cer în schimb decît un sfert de ceas.

— Bine, îl ai — i-am răspuns — cred că nu-mi va fi greu să-l procur.

Altădată, mi-a zîmbit complice:

— Te duc în preerie, să vezi niște încăierări nostime, cu cow-boy și indieni!

— Ce-mi ceri?

— Un meci de fotbal!

— Nu înțeleg!

— E simplu: cele 90 de minute ale meciului de fotbal dintre voi și băieții de pe strada vecină, îmi dai mie astea 90 de minute.

— Vrei cam mult, dar fie. Pentru prima și ultima oară! Băieții or să fie foarte supărați.

Ceea ce s-a și întîmplat. De atunci, nici ca rezervă nu mă mai invită. Pe mine, care n-aveam rival ca atacant central!

Dar el nu s-a mulțumit cu atît. A început, fără rușine, să-mi ceară cărțile, revistele, a trebuit să-i dau și colecția de timbre, ba chiar și caietul unde, în taină, scriam versuri... Mai mult: în fiecare seară îmi sechestrează servieta, cu manuale, și cu penar, și cu caiete, și nu mi-o dă înapoi decît la miezul nopții; din pricina asta sînt nevoit să învăț în recreații. Vă închipuiți ce note am... Dar cum să-i spun în față tot ce cred? S-ar supăra pe mine, și atunci aș rămîne fără muzică ușoară, fără filme, fără varietăți, fără buletin meteorologic, fără «TV pentru specialiști», fără «Între noi, femeile», fără «Zig-zag»! Le văd pe toate. Stăpînul meu, televizorul, e neînduplecat!

Închei aici, scrisul m-a obosit; în ultima vreme mi-a slăbit vederea.

Vasilică, fost atacant central și poet
Pt. conf. Ovidiu Zotta

TELEX Cutezătorii

Unul din cele mai mari parcuri de cultură din Belgia se caracterizează, printre altele, prin curățenia sa exemplară. Pe alei, și terenurile de joc nu se vede nici o hîrtie aruncată de numeroșii vizitatori ai parcului. Această realizare se datorește ingenioasei idei a unui grup de psihologi. În locul obișnuitelor coșuri de gunoi au fost instalate păpuși caraghioase, cu gura deschisă. Ori de cîte ori se aruncă ceva în gura unei asemenea păpuși, ea mulțumește cu glas tare. Copiii stau la coadă așteptîndu-și rîndul, străduindu-se să găsească pe jos cel mai mic lucru aruncat.

Într-o dimineață, foarte devreme, negrul Terry Burnet, în vîrstă de 11 ani, a văzut în apropiere de coasta unde se dusese să pescuiască, un rechin. Fără să stea mult pe gînduri, băiatul a aruncat cîrligul mulinetei. Rechinul a mușcat momeala. Ca să poată aduce însă uriașul pește la mal, i-au trebuit lui Terry cîteva ore. Abia cu ajutorul unor vilegiaturiști, care se aflau pe plajă, a putut fi adus pe mal uriașul de peste 230 kg.

VOM CĂLĂTORI CU O MAŞINĂ FRUMOASĂ ŞI COMODĂ?

DA!

SPUN

Cutezătorii

...deoarece autoturismul «Dacia 1100» şi-a făcut debutul pe şosele! Despre acest nou vlăstar pe pneuri al anului 1968, căruia specialiştii îi exprimă virtuţile în capacitatea cilindrică şi în cai putere, vom avea prilejul să mai vorbim. Deocamdată, un mic portret... colectiv al protagonistului.

E POSIBIL CA PIONIERII SĂ REALIZEZE SINGURI UN FILM TEHNICOLOR?

DA!

SPUN

Cutezătorii

...pentru că la Casa pionierilor din Arad a avut loc premiera filmului documentar «Prin Apuseni». Realizatori: Drănceanu Petre, Neta Vasile, Fridman Alexandru, Andea Luminiţa, Nilă Ion, Nădăşan Mariana. Înregistrat pe o peliculă color de 16 mm, filmul — din care vă prezentăm un cadru — durează 12 minute.

GIGANTISMUL MARITIM ÎN OFENSIVĂ?

DA!

SPUN

Cutezătorii

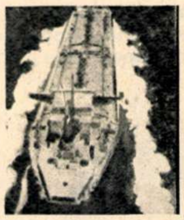

... după lansarea petrolierului de construcţie franceză «Magdala». Vasul poate transporta o încărcătură de 250 000 tone, are 325 m lungime şi o elice cu diametrul de 8,50 m. Uriaşa «Magdala», prezentînd un înalt grad de automatizare, are un echipaj de numai 27 de oameni. Dar la foarte puţin după ce sticla de şampanie inaugurală s-a spart de carena «Magdalei», constructorii japonezi lansează un petrolier de 312 000 tone, cu o lungime de aproape 350 m, în timp ce specialiştii norvegieni prezic pentru viitorul apropiat o navă de 1 300 000 tone!

• • • • • • • • • • •

Casa Copilăriei

de A.I. ZĂINESCU

CI IATĂ CASA: PARCĂ A ÎNFLORIT, ŞI IATĂ:
DE PE-ACOPERIŞ, DIN AER, ROSTOGOL
DE ARUNCĂRI DIN PRAŞTIE-AU ZVÎCNIT DEODATĂ
TOATE ALBE PĂSĂRILE LUMII, ÎN OCOL.

ŞI MIROASE-A PLOAIE PRISPA, SE RIDICĂ PARCĂ
DREPT PÎNĂ ÎN UMED VÎRFUL STELELOR, E-UN MAL
DE LUMINĂ NOAPTEA ŞI-NCEP SĂ SE-NTOARCĂ
ROŢI CA DE CĂRUŢĂ, NORII-N LIMPEZIMI PE DEAL.

MAMĂ, MAMĂ, CASA CUM ÎŢI MAI ADUCE-AMINTE
SERILE CA-N BASM, LA STREŞINI SE TOCMEŞTE CUI
DE RĂCOARE, LUNA, ŞI CIOCNESC FIERBINTE
PUI DE NESOMN COPACII PÎRGUIŢI DIN NOU

ŞI E ROUĂ, TOTUL CA PRINTR-UN OCHEAN SE VEDE
LARG PÎNĂ ÎN DULCE MIEZUL FRUCTELOR, CUM CAD.
PRIN VĂZDUH CU-ALBAŞTRI OCHII SEMĂNÎND COMETE
TOŢI COPIII LUMII PARCĂ-N VIS MI S-AU CULCAT.

MINITEHNICU

ÎN ATENŢIA CELOR CARE DESENEAZĂ!

CINE ESTE COLEGUL MINI-TEHNICUS?

Într-adevăr, cine este colegul Minitehnicus? Ei bine, redacţia ştie şi... nu ştie!

CE ŞTIE REDACŢIA?

Redacţia ştie că e vorba despre un personaj, mai precis un băiat, dar nu unul obişnuit, ci un băiat din lumea... roboţilor! El urmează ca, sub denumirea de colegul Minitehnicus, să devină prezentator al rubricilor noastre tehnice! Colegul Minitehnicus trebuie să fie un roboţel vesel, inteligent, sprinten şi prevăzut cu nelimitate mijloace tehnice!

CE NU ŞTIE REDACŢIA?

Redacţia nu ştie ce înfăţişare are acest nou personaj!

CE TREBUIE SĂ FACEŢI VOI?

Credem că aţi şi înţeles: să-i găsiţi înfăţişarea cea mai potrivită! Desenele voastre trebuie să fie realizate în culori vii, pe hîrtie corespunzătoare, avînd cel puţin dimensiunile colii unui bloc mare de desen şi cel mult ale unui afiş de 100 × 80 cm. Dintre cele mai ingenioase desene, îl vom alege pe cel care va deveni portretul colegului Minitehnicus!

ŞI ACUM IATĂ PREMIILE

Premiul I: o pereche de ghete cu patine *(la alegere: hochei, patinaj artistic sau patinaj viteză)* şi reproducerea colegului Minitehnicus sub forma unei... machete din ciocolată!

Premiul II: un ceas de mînă şi reproducerea colegului Minitehnicus sub forma unei machete din... zahăr!

Premiul III: o trusă de pictură şi reproducerea colegului Minitehnicus sub forma unei machete de... turtă dulce!

STOP! CONCURS EXCEPŢIONAL!

Pînă cînd puteţi expedia la redacţie desenele? *Pînă la data de 15 noiembrie 1968 (data poştei). Specificaţi pe ambalaj «Portretul colegului Minitehnicus». Adresa noastră este... dar sperăm că o cunoaşteţi!*

MINITEHNICU

ELEVII CONSTRUIESC SINGURI O STAȚIUNE TERMALĂ

Izvorul din Slimnic

Gata. Bazinul e pustiu. Atît de pustiu că-ți vine să aduni cu o plasă de prins peşte toate frunzele astea roşii, incandescente şi palide, de toamnă. O rîndunică se uită în jur nedumerită, gravă şi puțin tristă, de parcă ar spune: «Nu vezi? S-a sfîrşit vacanța». Pădurea fără copii este aşa de tristă...

Uite, într-adevăr, o constatare care vara pare de necrezut: pădurea e o țară tristă fără copii. Campingul nu mai este! Corturile presărate printre copaci, ca nişte ciuperci verzi, roşii, albastre, galbene, nu mai sînt. Au rămas numai locurile goale şi căsuțele de lemn în stil popular, specific părților Sibiului. Poarta prin care se intră în pădure — din bîrne groase, cu încrustații arse în lemn — se deschide scîrțiind prelung de parcă un copil leneş se dă în leagăn.

Dacă te-aşezi pe marginea bazinului, simți vaporii calzi ai izvorului termal. Din cînd în cînd, apa face bule, de parc-ar fi sifon sau apă minerală.

Vara, în timpul probelor de natație, în toiul jocurilor, în palpitantele întreceri, nu se ştie precis cîți copii au putut observa că apa aceasta termală, din satul Ruşi, comuna Slimnic, județul Sibiu, că apa din bazinul acesta frumos şi mare are din cînd în cînd şi bule.

Dacă stau şi mă gîndesc, la început, cînd m-am apucat să scriu, nu am avut nici o clipă intenția să cotrobăiesc prin amintirile voastre de vacanță. Dar m-am pomenit pur şi simplu vorbind despre izvorul din Ruşi-Slimnic de parcă vacanța, cu pădurea ei de basm, ar fi aici, aproape...

*

Stop! Oprim filmul. Derulăm pelicula. Şi, înapoi la realitate!

Urmăriți pe hartă: *comuna Slimnic, satul Ruşi se află la 45 km de Sibiu. Aici, cu cîteva luni în urmă, specialiştii au descoperit un izvor termal, de valoarea apelor de Bazna.* Apoi şi-au strîns topometrele, sapele şi au plecat.

Copiii de la Şcoala generală din satul Ruşi, aceşti copii inimoşi şi harnici, au avut imediat o idee: *să construiască aici o mică stațiune termală!*

Au existat şi cîteva neînțelegeri: cîți copaci din pădurea lor atît de frumoasă la care țin cu toții vor fi sacrificați? Cum vor aduna apele izvorului cu debitul de 2 m^3 pe oră într-un bazin? Cît de mare să fie bazinul? Cum se face, în definitiv un bazin? E de ajuns să sapi şi gata? Sau trebuie o machetă, măsurători?...

Consiliul județean al pionierilor Sibiu le-a venit în ajutor: s-au adresat inginerilor proiectanți de la IPRAN rugîndu-i să facă macheta bazinului pentru copiii din satul Ruşi.

Apoi copiii s-au apucat, conform indicațiilor machetei, să sape fundațiile bazinului. Şi cînd? Cînd voi vă odihneați la mare şi la munte, cînd vă zbenguiați în valurile mării sau cînd urcați crestele munților: în vacanță.

Pionierii care au muncit mai mult?

Ei se numesc Frățilă Ana, clasa a VIII-a, Bărbos Pavel, clasa a VI-a, Chişu Mircea, clasa a VII-a şi Corlaci Nicolae, clasa a VII-a. Să ştiți: nu-i deloc uşor să construieşti o stațiune termală!

Oricum, începutul a fost făcut! Iar pentru vacanța voastră viitoare notați-vă o nouă localitate: bazinul şi campingul din pădurea Ruşi, comuna Slimnic.

Şi dacă vă veți petrece vacanța acolo, căutați negreşit să-i cunoaşteți pe elevii acestei şcoli.

E. SKIBINSKI

CHISU MIRCEA

FRĂTILĂ ANA

CORLACI NICOLAE

BĂRBOS PAVEL

ÎNTÎMPLĂRILE VOASTRE... DESENELE NOASTRE... ÎNTÎMPLĂRILE VOASTRE...

Căutătorii de comori

CRISTEA DORU • clasa a VII a - ROMAN

URMARE DIN NR 41 —

DUPĂ CUM STIȚI, CEI PATRU PRIETENI S-AU HOTĂRÎT SĂ PLECE ÎN CĂUTAREA UNEI COMORI.

EXPEDIȚIA S-A NUMIT „OCHI DE ȘOIM". PLECAREA.. ÎN ZORII ZILEI URMĂTOARE. SPRE NEDUMERIREA TUTUROR UNUL DIN MEMBRII EXPEDIȚIEI ÎNTÎRZIE SĂ SOSEASCĂ.. MISTER.. EXPEDIȚIA „OCHI DE ȘOIM", PORNESTE. SI IATĂ-I ACUM PE CEI TREI PRIETENI AI NOSTRI SOSITI LA LOCUL UNDE BĂNUIESC CĂ AR FI COMOARA, PUȘI SERIOS PE TREABĂ...

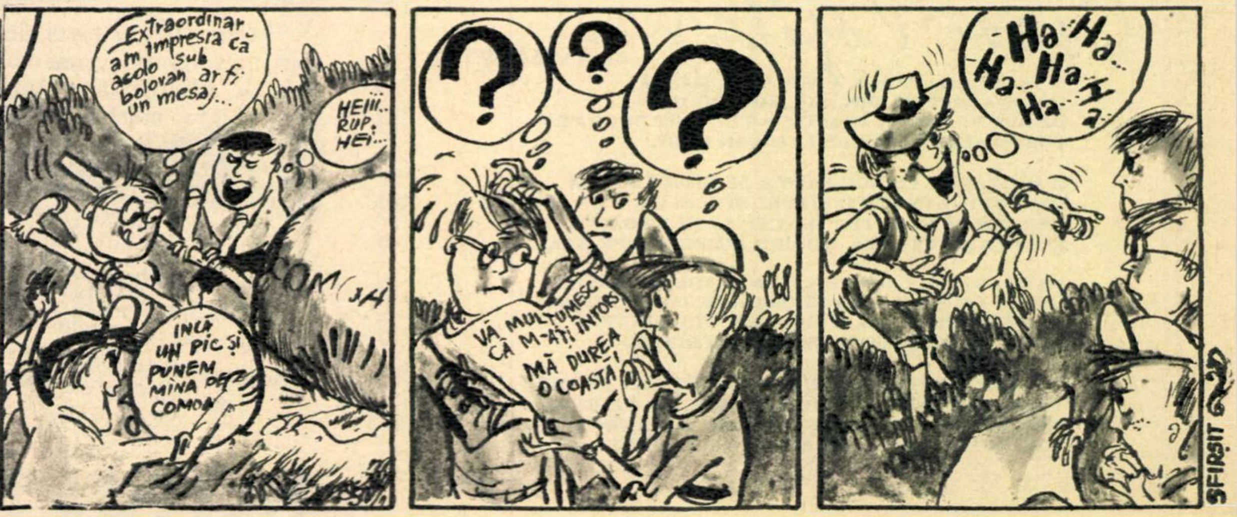
Extraordinar am impresia că acolo sub bolovan ar fi un mesaj...
HEIII.. RUP. HEI...
COM(3/4
ÎNCĂ UN PIC ȘI PUNEM MÎNA PE COMOA
?
?
?
VĂ MULȚUMESC CĂ M-AȚI ÎNTORS MĂ DUREA O COASTĂ!
Ha Ha Ha Ha Ha Ha Ha
SFÎRȘIT

Supărare

Foileton de MIRCEA SÎNTIMBREANU

Toni e supărat. Nu-şi poate reveni de loc din supărare. Oricum ar lua-o, rămîne ceva care îl ricîie: ciudă, jignire, umilinţă... Recapitulează totul pentru a nu ştiu cîta oară,dar nu se calmează. Dimpotrivă, o indignare amară îi umple sufletul:

— Aşadar, în loc de mulţumire, palme. Bine, domnule Sandu, bine... Trădare, care va să zică, asta-i răsplata ajutorului meu. Un an întreg ţi-am dat caietele să copiezi temele. Cînd nu veneai la mine ţi le trimiteam acasă, cînd nu te găseam acasă, aveam grijă să le copiezi în recreaţie. O singură dată nu te-am refuzat... O, dar ce zic eu refuzat? Eu îţi veneam în întîmpinare: «De teme să n-ai tu grijă, te ajut eu»... Am fost criticat şi tot n-am renunţat! Ce? A uitat cînd îl duceam în clasa vecină, în banca lui frate-meu, şi îi dădeam exerciţiile să le copieze ca să nu ne mai critice nimeni? Dar ce răspundere apăsa pe umerii mei a uitat? Poate că într-o zi n-aveam poftă să-mi scriu, eu nu eram atît de controlat. — Da, dar el? Sandu ce se face? îmi ziceam, biruindu-mi somnul. Sau, ce? Eu nu puteam să dau peste cap o temă? S-o aştern pe hîrtie, să fie acolo, să nu se zică, în sfîrşit... — Da, dar Sandu? îmi ziceam. Şi asta zi de zi, aproape un an. E drept, cînd s-a îmbolnăvit n-am mai fost pe la el. Era absent motivat. Ce? Îi cerea lui cineva teme scrise? Asta a durat două săptămîni. Azi însă cum a venit la şcoală i-am pasat caietul. Sincer, cu inima deschisă, ca de obicei, să-l ajut nu de alta. Nici n-a deschis caietul. Mi l-a înapoiat, zicînd:

— Nu, Toni, n-am nevoie. Mi-am scris temele.

— Cine ţi le-a dat?

— Nimeni. Le-am rezolvat singur. În zilele cînd am fost bolnav a venit la mine Titi. M-a ajutat să mă descurc, să înţeleg, am parcurs împreună toată materia. N-a fost uşor. Din cauza ta, ştii.

S-a răsucit pe călcîie şi a plecat lăsîndu-mă ca un caraghios cu caietul în mînă. Hm!

Şi Toni e supărat. Nu-şi poate reveni din supărare.

— Bine, domnule Sandu, mormăie Toni privindu-l cu coada ochiului. Bine... Un an întreg te-am ajutat şi acum zici că ţi-am făcut greutăţi... Bine, domnule Sandu. Care va să zică eu te ajut — cu riscuri — un an întreg şi nu-ţi sînt prieten şi altul te ajută, altul doar cîteva zile şi ţi-e prieten... Bine...

O indignare amară îi umple sufletul: ciudă, jignire, umilinţă. Şi din toate, spre sfîrşitul orei, se ridică răzbunarea.

— N-am să mai dau caietul nimănui, niciodată, zice cu ochii scăpătînd de hotărîrea-i neclintită. În clasa noastră nu există recunoştinţă!

. . . .

Şi totuşi Toni se înşela: de-abia din ziua aceea copiii i-au fost recunoscători.

CU CHEIA ACEASTA NU SE POATE DESCUIA NICI O UŞĂ, TOTUŞI E DE MARE VALOARE. CINE O ARE, CINE ŞTIE S-O FOLOSEASCĂ, VA AVEA ÎNTOTDEAUNA CALE LIBERĂ SPRE SUCCESE! PIONIERILOR DIN CLASA A VIII-A DE LA ŞCOALA GENERALĂ NR. 175 DIN CAPITALĂ, EA LE-A DESCHIS LARG PORŢILE CUNOAŞTERII. ACUM, CÎND SE DESPART DE CRAVATELE ROŞII, EI O PREDAU CU TOATĂ ÎNCREDEREA COLEGILOR LOR MAI MICI CARE ABIA AU INTRAT ÎN PIONIERAT.
E UN DAR SIMBOLIC, O INVITAŢIE LA ÎNVĂŢĂTURĂ, LA O COMPORTARE CORECTĂ, LA ACTIVITĂŢI INTERESANTE.

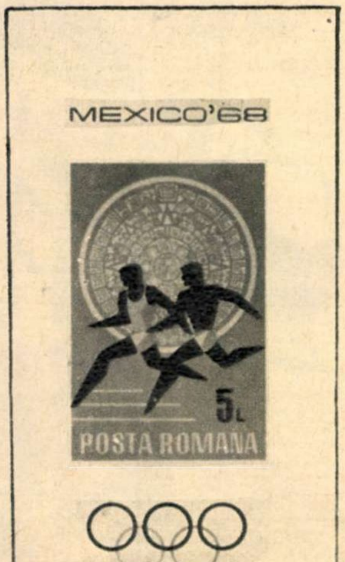

ÎN FRUMOASA CAPITALĂ A MEXICULUI AU LOC JOCURILE OLIMPICE, CEL MAI IMPORTANT EVENIMENT SPORTIV AL ANULUI 1968.

DIRECŢIA POŞTELOR A LANSAT CU ACEST EVENIMENT O EMISIUNE COMPUSĂ DIN 8 MĂRCI POŞTALE ŞI O COLIŢĂ. DE ASEMENEA, VOR FI PUSE ÎN VÎNZARE ŞI 3 PLICURI CU MENŢIUNEA «PRIMA ZI». TEMATICA EMISIUNII O CONSTITUIE PRINCIPALELE PROBE ALE JOCURILOR OLIMPICE.

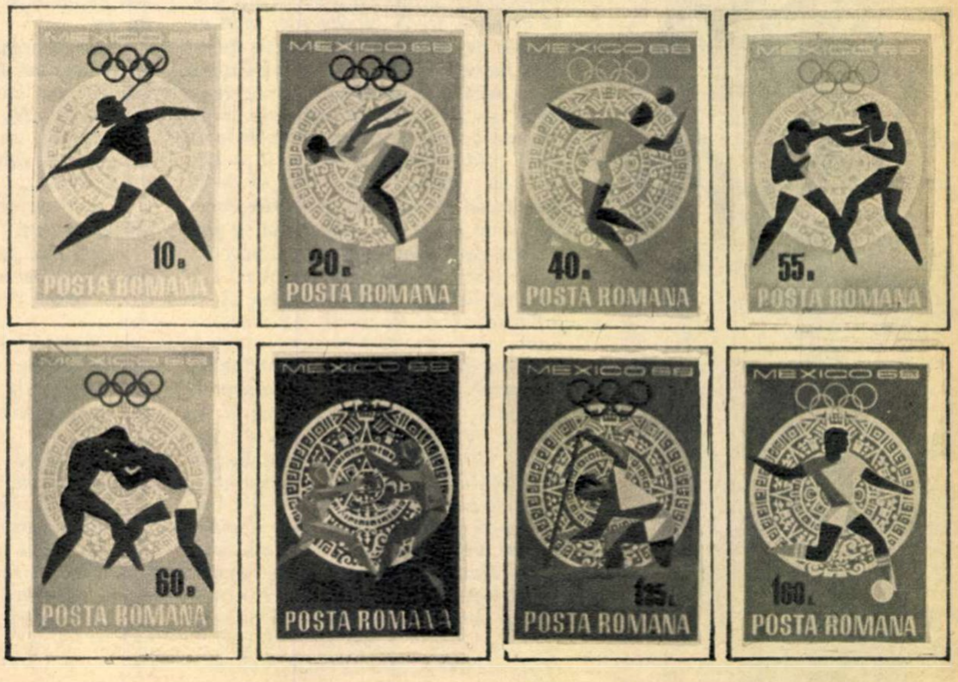

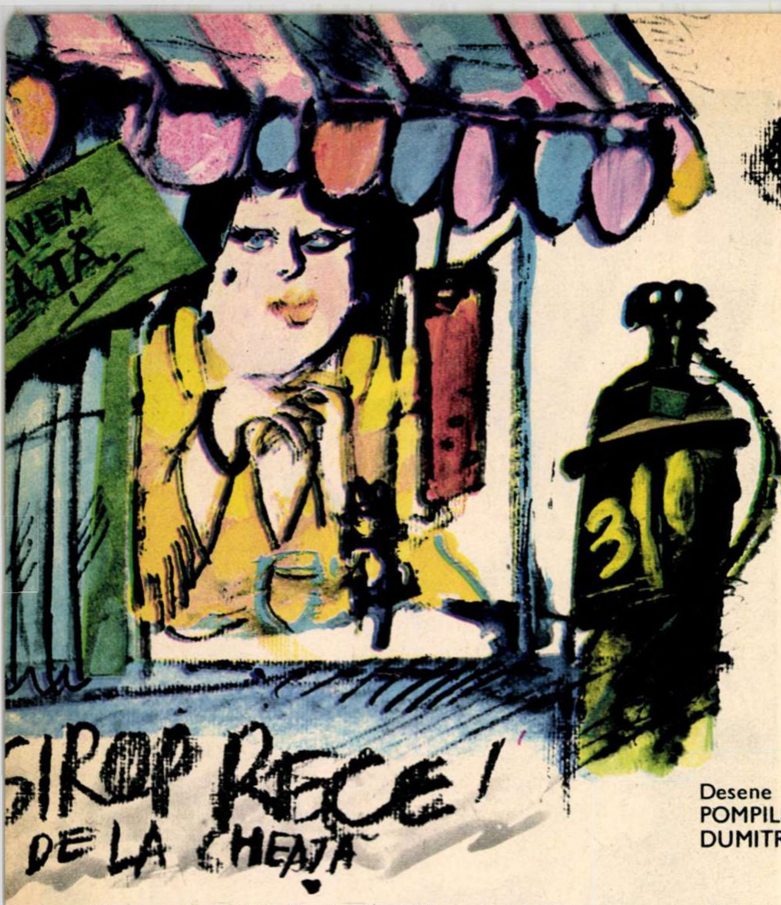

SECRETUL

Schiță de **OCTAV PANCU-IAȘI**

Desene de
POMPILIU
DUMITRESCU

Cînd se despărțiră (acolo, în colț, lîngă chioșcul unde se vinde cel mai tîmpit sirop din lume și nu găsești niciodată înghețată de un leu) Dumitrescu Radu (îl știți: The Saint de la scara III, ăla care din cînd în cînd își bandajează o mînă ca să zică lumea că a fost rănit într-o încăierare) avu grijă să-i mai spună o dată:

— Vreau să-ți intre bine în minte că tot ce-am discutat trebuie să rămînă secret. Să n-aud mîine că știe și gîsca aia de Violeta și mototolul ăla de Gicu, mă rog, toată scara IV de la M 25, în cap cu ochelaristul de Sergiu. Asta e un secret al nostru. Știi, cred, ce înseamnă un secret?

— Ei, na, zise Fane, secretul e... secret, ce mai?

— Tocmai, aprobă The Saint și apăsîndu-și cu palma mijlocul, se chirci și se strîmbă, mimînd durerea unuia care fusese cu o secundă mai înainte împușcat în stomac, dar face eforturi supraomenești să nu se prăbușească. Tocmai, băiete, repetă gemînd, orice s-ar întîmpla nu spui nimănui.

Fane simți și el cum un glonte dușman i-a sfredelit trupul, vru să închidă ochii și să ducă mîna la inimă, dar ceva nu-i plăcu în ultimele cuvinte ale lui Dumitrescu. De aceea își amînă suferința pentru mai tîrziu și întrebă:

— Cum adică: orice s-ar întîmpla? Ce vrei să spui cu asta? Se poate întîmpla ceva?

— Nu, spuse The Saint, și cu o mișcare bruscă își smuci capul într-o parte pentru a evita un glonte care, fără îndoială, îi căuta fruntea. Nu, așa vine vorba doar.

— Aha, făcu Fane și în aceeași clipă își încleștă degetele mîinii drepte de umărul stîng, pentru că se răzgîndise și nu se mai lăsase împușcat în inimă, ci în umăr.

Pe urmă The Saint plecă să cumpere «Informația» pentru taică-su, iar el, Fane, se întoarse acasă. N-avea mai mult de o sută de metri pînă la blocul lor și dacă nici un bandit nu se afla pe urma sa și dacă rana de la picior (cea de la umăr se și vindecase, dar între timp un genunchi îi fusese străpuns de lama unui cuțit malaez) n-avea să-l supere prea rău, într-un minut avea să fie în fața lui M 25. Mergea însă intenționat mai încet pentru că îi plăcea să se gîndească ceva mai mult la secretul lui Dumitrescu Radu. O să-l păstreze, nici nu mai încăpea discuție. Putea să se întîmple orice. De pildă: să vină doi pirați, să-l lege, să-l ducă pe o insulă pustie și să-i pună pistolul între coaste: «Secretul sau viața?». Le-ar răspunde privindu-i de sus, demn, împăcat cu soarta: «Viața, blestemaților, viața, secretul niciodată!». Sau: să vină Sergiu, ochelaristul, și să-l roage. «Îți împrumut bicicleta pînă la vacanța de iarnă, numai spune-mi și mie secretul.» I-ar împinge cu un deget ochelarii care mereu îi alunecă pe vîrful nasului și i-ar spune: «Vezi-ți de treabă, puștiule, nu mă cumperi pe mine cu o bicicletă — și încă una care nici măcar n-are far!». «Îți dau pe deasupra trei Australii cu canguri». «Cu canguri, zici?». «Da, uite, ți le aduc chiar acum, nu-mi pasă dacă mă vede tata și mă snopește...». «O, sfîntă naivitate! Poți să-mi aduci tot clasorul și pe deasupra un vagon cu canguri vii. Secretul nu-l afli de la mine».

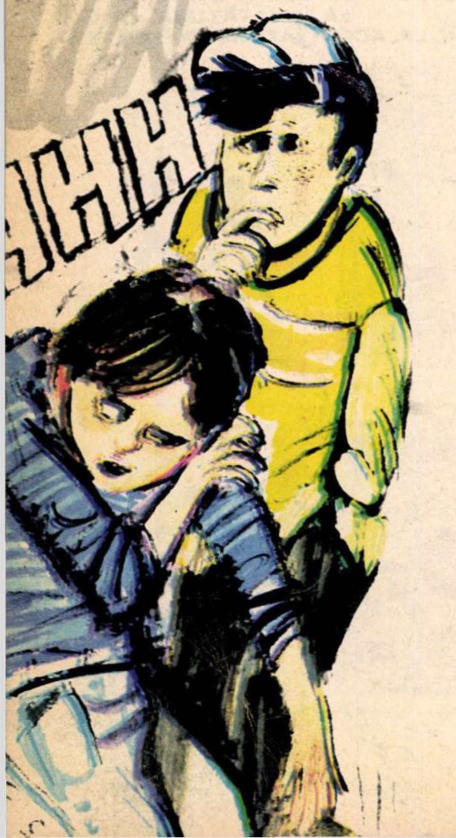

— Ce-i cu tine, Fane, vorbești singur?

Fane se opri speriat. În fața lui se afla Mircea de la N 24.

— Nu, nu vorbeam singur, se scuză Fane. Am ceva...

— Cum adică ai ceva? Nu te simți bine?

— Sînt sănătos, zise Fane, am însă ceva... o chestie,... un secret...

— Ce secret?

— Uite, te rog... Nu încerca să mă tragi de limbă.

— Nici nu-mi trece prin minte, zise Mircea. Dacă e secret, e normal să nu-mi spui.

— Normal, nenormal, mormăi Fane, totuși... noi sîntem prieteni... Dacă mi-ai promite că n-o să mai spui nimănui... aș putea, așa, pe departe...

— Nu, refuză Mircea. Nici pe departe, nici pe aproape. Nu mi-l spune în nici un fel.

— De ce, dragă? simți că începe să se enerveze Fane. Nu ești în stare să ții un secret? N-ai atîta tărie?

— Ba am. Nu despre asta e vorba.

— Atunci, se însenină Fane, să-ți spun. M-am întîlnit cu Dumitrescu Radu și zicea...

— Ce rost are? îl opri Mircea. Nu vreau să aud.

— Mă rog, se strîmbă Fane, dacă tu crezi că e mai bine așa. Dacă ții morțiș să se spună despre tine că ești un tip tare...

— Prostii! Puțin îmi pasă ce se spune despre mine!

— Păi, așa te vreau, băiete, rîse Fane. Îți spun și terminăm. The Saint are de gînd...

— Încetează, domnule. Nu pricepi că nu mă privește? Păstrează secretul pentru tine și lasă-mă pe mine în pace.

— Bine, păru că se resemnează Fane. Apropo... Știi că peste trei, patru zile îmi scot bicicleta de la reparat. Ți-o împrumut, dacă vrei...

— Și Costarica aia portocalie cu arbori de cacao... m-am gîndit să ți-o dau ție...

— Știam eu că ești băiat bun!

— Ba, pot să-ți mai dau și seria cu acvariul de la Constanța. Vrei?

— Auzi întrebare! Sigur că vreau!

— Atunci ale tale sînt. Numai ascultă: Dumitrescu Radu zicea că mîine...

Mircea se retrase un pas înapoi:

— Ce faci? Iar o iei de la început? Mărcile le primesc, dar secretul nu vreau să-l aud.

— De ce, mă? De ce nu vrei? Ce ți-am făcut eu să nu vrei? Îți împrumut bicicleta. Îți dau timbre. Seria întreagă cu acvariul de la Constanța, nu un fleac de cîteva mere și pere desperechiate din seria fructelor. Și tu nici măcar atîta lucru nu vrei: să mă asculți... să-ți spun secretul. Că n-am altcuiva cui să-l spun. Violeta e la școală. Gicu e la ora de franceză. Sergiu e pedepsit, închis în casă pentru că a mirosit a fum. Numai tu mi-ai rămas. De ce te porți așa cu mine?...

Mai avea cincizeci de metri pînă la blocul M 25 și era un drum greu și plin de primejdii, pentru că banda lui Jack pîndea fiecare mișcare și băieții lui Jack nu erau de multe ori duși la biserică, trăgeau fără să se gîndească, trăgeau din orice poziție, din față, pe după umăr sau din spate, trebuia să ai un curaj nebun ca să le faci față.

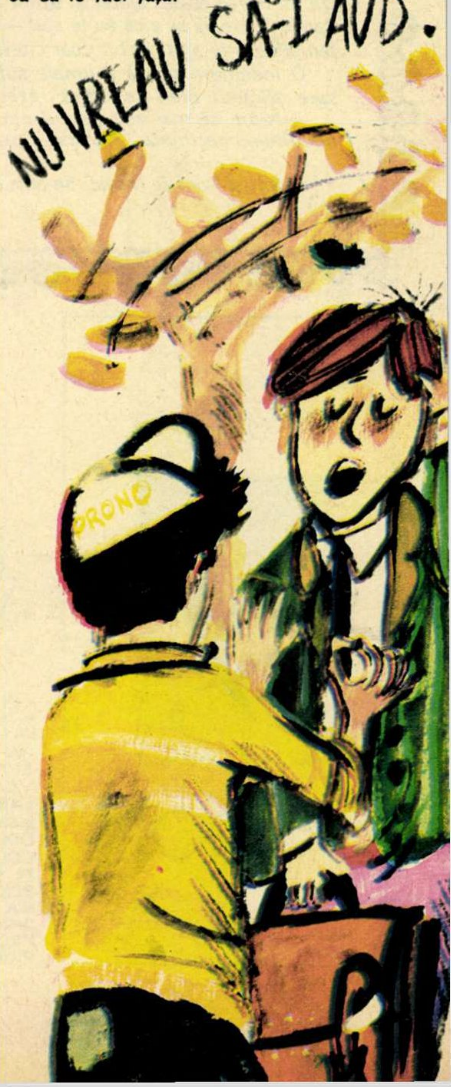

ȚARĂ, DRAGĂ NE EȘTI

Versuri de ION MEIȚOIU

Muzica de MIRCEA NEAGU

CÎNTEC OBLIGATORIU PENTRU FORMAȚIILE PARTICIPANTE LA FESTIVALUL CULTURAL-ARTISTIC AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR ÎN ACEST AN ȘCOLAR.

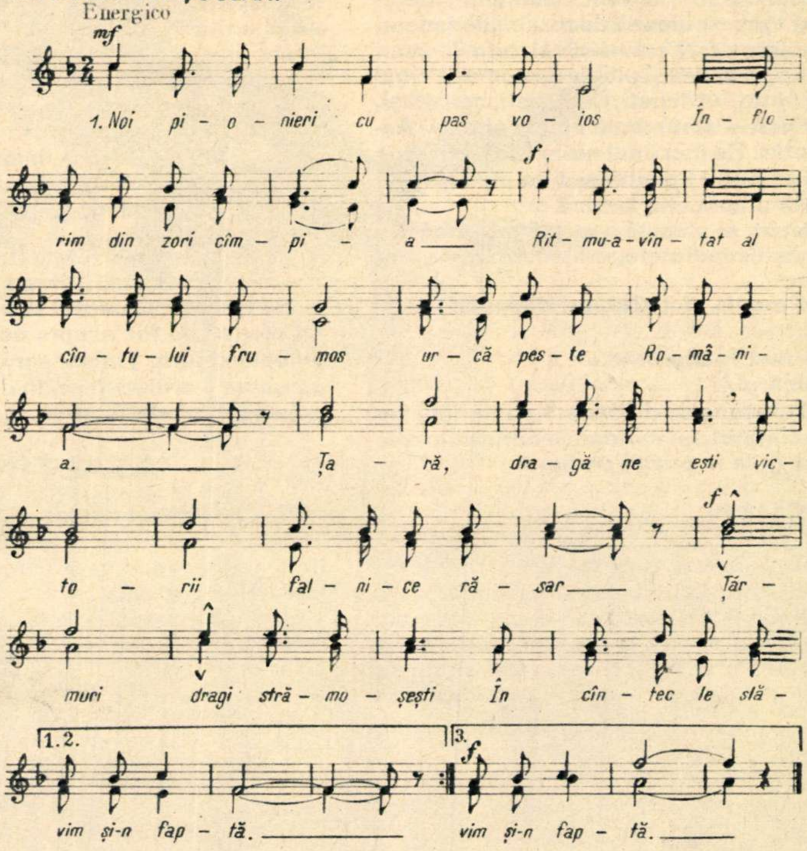
Energico
mf
1. Noi pi - o - nieri cu pas vo - ios În - flo -
rim din zori cîm - pi - a___ Rit - mu-a - vîn - tat al
f
cîn - tu - lui fru - mos ur - că pes - te Ro - mâ - ni -
a.___ Ța - ră, dra - gă ne ești vic -
to - rii fal - ni - ce ră - sar___ Țăr -
muri dragi stră - mo - șești În cîn - tec le slă -
1.2.
vim și-n fap - tă.___
3.
vim și-n fap - tă.___

Dragi cutezători, vouă v-am dedicat din inimă acest cîntec

Mircea Neagu

Noi, pionieri cu pas voios
Înflorim din zori cîmpia
Ritmul avîntat al cîntului frumos
Urcă peste România.

Noi, pionieri cutezători,
Drum ne-alegem prin lumină,
Plini de avînt pornim spre viitor
Cu o inimă senină.

Bravi pionieri clădim un vis
Moștenit din vremuri străbune.
Căi de izbînzi în țară s-au deschis,
Înflorind al ei renume.

Refren:

Țară, dragă ne ești,
Victorii falnice răsar,
Țărmuri dragi strămoșești
În cîntec le slăvim și-n faptă.

---

3 ÎNTREBĂRI ȘI 3 RĂSPUNSURI

Un «cutezător» din Cluj, Toma Tamaș, un pasionat al teatrului televizat, ne roagă printr-o scrisoare să-i răspundem la două întrebări. Iată-le:

Programul de viitor al Televiziunii prevede și o «stagiune teatrală» pentru școlari?

Care sînt piesele pe căre le vom vedea pe micul ecran?

Pentru a-l satisface pe cititorul nostru, ne-am adresat **Letiției Popa**, regizor al televiziunii, pe care, după cum bănuiți, am găsit-o în Studio. Cînd urmărești în liniștea casei tale un program de televiziune nu-ți poți imagina agitația în care a fost pregătit. Megafoanele cheamă, cabinele de montaj sînt în acțiune, regizorii aleargă, actorii așteaptă înfrigurați. Pe coridoare e un du-te vino necontenit. Nu este ușor s-o desprindem pe Letiția Popa, fie și pentru o clipă, din această activitate febrilă, dar știm că este bucuroasă să răspundă «Cutezătorilor».

— Liniște! Emisie!

— Nu, o stagiune anume pentru școlari, ne spune ea, nu există la Televiziune. Dar în «teatrul» nostru atît de încăpător, unde cortina se ridică pentru mii și mii de spectatori, nenumărate sînt piesele care pot vi vizonate de școlari. De ce? Pentru că eu cred că voi, dragi cutezători, puteți pătrunde cu toată însuflețirea fondul de idei generoase al unei piese, chiar cînd nu poartă adresa voastră directă, cred că voi puteți trăi, cu toată intensitatea o bună reprezentație teatrală. Un spectacol izbutit devine pentru voi act de viață. Cînd montam piesa «Omul cu mîrțoaga» de Gh. Ciprian, m-am gîndit și la voi. Eram sigură că îl veți înțelege pe Chirică, eroul principal. El nu este un neadaptat, ci un om care gîndește, care nu se teme să rămînă cu el însuși, cu gîndurile sale. Am căutat să pun în lumină latura generoasă, caldă, frumoasă a caracterului său. Și sînt sigură că voi ați înțeles și n-ați rîs acolo unde nu era cazul. Astfel, multe din piesele care le vom prezenta pe micul ecran, deși nu poartă emblema pentru școlari sînt și pentru voi.

Vă rog să vizionați în continuare ciclul «Istoria teatrului universal», care are în cuprins multe fragmente din piesele marii dramaturgii. Dar mai ales vă recomand să vizionați din viitoarele spectacole: «Perșii», de Eschil, «Bărbierul din Sevilla», după Beaumarchais, «Egmont» de Goethe, «Pasărea albastră» de Maeterlink, «Faust» de Marlowe și, bineînțeles, «Cruciada copiilor» de Lucian Blaga.

Aici curiozitatea redactorului a învins discreția.

Pupitrul de comandă.

— Dar dumneavoastră care dintre aceste spectacole pregătiți?

— Lucrez la punerea în scenă a «Cruciadei copiilor». Este o piesă străbătută de un puternic fior poetic, o chemare febrilă la frumos și omenie. Majoritatea rolurilor fiind interpretate de copii, îmi caut actorii prin școli, pe stradă, în parcuri. Cine știe, poate alesul va fi un cititor al «Cutezătorilor».

B. CARAGIALE

Omul cu camera — simbolul televiziunii.

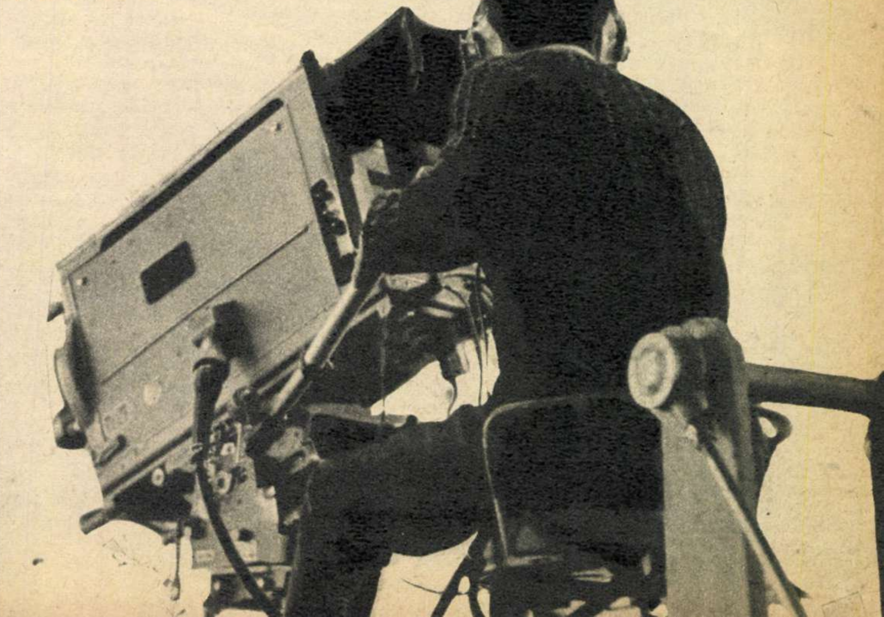

O RADIOGRAMĂ ÎN ZORI

Însemnări dintr-o aplicație de Lt. colonel **V. FILIMON**

Miez de noapte. Totul e cufundat în întuneric. Oamenii satelor din cîmpie se odihnesc. În acest timp o coloană de mașini, de tancuri și transportoare blindate șerpuiește peste coline și văi, prin desișuri sau prin albiile rîurilor. Gonește prin beznă și ploaie de aproape cinci ceasuri. Militarii — infanteriști moto, artileriști, ra[illegible]tiști, cercetași, transmisioniști, geniști și tanchiști — sînt numai ochi și urechi. Așteaptă ordinul de intrare în «luptă». Pe nici unul nu-l pri[illegible]nul, deși nici în noaptea trecută nu au putut lipi pleoapă de pleoapă. [illegible] două zile și două nopți execută o aplicație tactică.

Dar iată că, undeva, în depărtări, se zărește o g[illegible]siatică. Se ivesc zorile. O dată cu ele, în căștile radiotelegrafiștilor ră[illegible]nă precipitat vocile corespondenților:

— «Prunul», sînt «Zebra»... «Prunul», sînt «Zebra». Răspunde dacă mă auzi... Recepție!

— Te aud foarte bine... Te aud foarte bine...

— Transmit radiograma numărul...

Nici nu prind de veste cînd coloana se desface. Infanteriștii sar din mașini și se înlănțuie peste cîmpuri. Iar motoarele huruie dincolo de drumuri, conducînd tehnica grea în poziții de luptă.

„ZEUL“

Tunurile sînt pregătite pentru tragere, gata să-și dezlănțuie torentul lor de foc și schije. Tunarii au calculat elementele de tragere și cu trupurile înc[illegible] sub vestoanele nădușite așteaptă comanda pentru deschiderea focului. Între ei, un ofițer cu fața negricioasă și prelungă. E locotenentul major Constantin Bîrnea. Om al traiectoriilor și al ge[illegible] severe de artilerie, ale cărui calcule nu se lasă ispitite de [illegible]nul nostru, un căpitan din statul major al unității, ne info[illegible] Bîrnea descinde dintr-o familie de vechi artile[illegible] la războiul din 1877—1878, la cel din 191[illegible]ea încleștare în care a fost zdrobit f[illegible]erman.

[illegible] pentru arma aceasta, adeseori numită și «Zeul războiului», i-a fost insuflată în familie. Acum așteaptă cu nerăbdare mo[illegible] deschiderea focului. Consultă ceasul și scrutează zorile. [illegible] rostește cu glas [illegible]at de puternic cîteva comenzi scurte [illegible].

[illegible] fulgerător tunurile.

— Foc! comandă Bîrnea.

Se zguduie pămîntul sub picioare. Tunurile dezlănțuie un adevărat uragan de foc asupra poziției «inamice». Zarea se învăluie în pulbere și fum. Țintele sar în țăndări, una după alta, indicînd buna pregătire a artileriștilor, înalta lor capacitate de a sprijini cu succes acțiunea celorlalte arme.

ASALTÎND TRANȘEELE

S-a dezlănțuit atacul. Mă despart de artileriști, purtînd în suflet imaginea formidabilei puteri de foc a acestei arme și a bunei pregătiri a acestor militari, alăturîndu-mă iureșului unei subunități de infanterie-moto, care asaltează tranșeele. Ostașii trag din mers rafale bine țintite, aruncă grenade, se încleștează la baionete cu răzlețe cuiburi de rezistență.

E tot mai grea înaintarea. «Inamicul» ridică în calea atacatorilor fel de fel de obstacole. Într-un loc a aruncat în aer podul; ostașii trec prin apă; în altă parte a stăvilit înaintarea cu un puternic baraj de artilerie.

Mă apropii de un ostaș aruncătorist de grenade, care stă adăpostit în spatele unei movile. Privește încordat înainte peste întinsuri, silindu-se să nu piardă din ochi un grup de tancuri care se apropie, învăluite în aburul dimineții. Fixează linia de ochire a aruncătorului de grenade portativ pe direcția unui colos ce se îndreaptă spre grupa sa și așteaptă cu nemaipomenită stăpînire de sine. Fața-i trădează sentimentele, trăirile momentului creat de aplicație. Pare că spune: «N-o să ne scapi, namilă! Cum o să-ți arăți un pic partea vulnerabilă te și pocnesc».

Așa a și fost. O detunătură puternică și tancul rămîne încremenit [illegible] locului. Cele rămase tefere fac cale întoarsă. O dată cu ele se [illegible] și infanteria ce le-a însoțit.

CAPORALUL TANCHIST

Am ajuns în adîncimea apărării «inamice». Aici, atac[illegible] întîlnesc din nou o puternică rezistență. În lupta [illegible] de tancuri care urmează să contribuie la ruper[illegible] mișcare a [illegible]ei de apărare a adversarului. Din mers, sar [illegible] din [illegible] și mă strecor ușor prin capul turelei lîng[illegible] tanchiștilor. D[illegible] lușesc în semiîntuneric chipul mecanicului [illegible]alui Liviu State, o bucățică de om, parcă a[illegible] spr[illegible] în evidență dimensiunile colosului care [illegible] ceva tone de metal par o jucărie în mi[illegible] Intru în vorbă cu el. Începutul e prozaic, încărcat [illegible]ție, trageri, învățătură, aplicații. [illegible]».

«De cînd eram școlar am în[illegible] mă învăluia un fior din cap pînă în picioare. În închipuirea mea mă și vedeam stăpînul acestor coloși care fac minuni în luptă. Și mi-am pus în gînd să devin ofițer de tancuri. Ca să-mi îndeplinesc acest scop, m-am înscris la examenul de candidați pentru Liceul militar «Ștefan cel Mare». Am fost însă respins la vizita medicală. Mi s-a spus că-s firav, că nu-s apt pentru eforturile cerute de armată. Am suferit foarte mult, dar gîndul de a deveni tanchist nu m-a părăsit nici o clipă. La recrutare, m-am rugat de cei de la centrul militar să mă repartizeze la tancuri și nu m-am lăsat pînă nu mi s-a îndeplinit dorința. Și acum, după cum vedeți, sînt tanchist. Am dat examen la Facultatea Tehnică a Academiei Militare Generale și am reușit. După aplicație voi pleca la cursuri și sper să-mi îndeplinesc visul copilăriei mele».

Însuflețindu-se la vorbă, caporalul și-a dezvăluit pe larg pasiunea sa pentru arma tancurilor, pasiune care, în primul rînd izvorăște dintr-un puternic sentiment al iubirii de patrie.

N-am apucat să-l văd pe State și tovarășii lui acționînd într-o încleștare directă cu adversarul pentru că, pe calea undelor, sosi ordinul de încetare a aplicației. Comandantul a ordonat regruparea într-un anume loc și adunarea în careu a tuturor militarilor.

La ordinul șefului de stat major, în [illegible]ui efectiv, s-au aliniat un șir de militari. Printre ei [illegible] artilerie cu fața prelungă, [illegible]aruncătoristul de [illegible] State și pe mulți [illegible]cuți în acele zile de [illegible] chipurile bărba[illegible], asprite de eforturile dă[illegible]ntr-un film imagini de măiestrie, fermitate, [illegible] de mîndrie [illegible] siguranță [illegible]ncălzește ini[illegible]

Foto: C. MIHĂIȚĂ

**25 OCTOMBRIE,
ZIUA FORȚELOR ARMATE
ALE
REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA.**

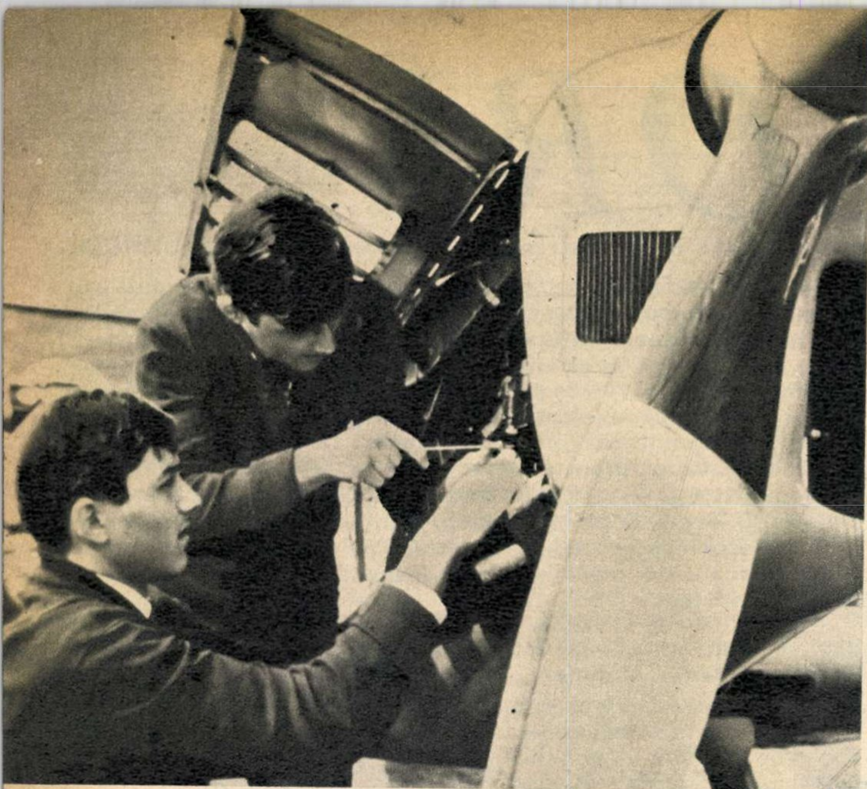

LA 17 ANI, CEI DOI GEMENI AI PILOTULUI ŞTEFAN CALOTĂ AU DEVENIT EI ÎNŞIŞI PILOŢI!

Special pentru
Cutezătorii

Un examen în văzduh

Ne străduim să fim cutezători în tot ceea ce întreprindem, şi cînd ne avîntăm în înălţimi, pe aripile avioanelor, şi atunci cînd păşim pe pămînt.

Calotă C.
Calotă M.

Examenul despre care o să vă vorbim este cu totul şi cu totul deosebit. El nu s-a desfăşurat într-o sală de clasă, în faţa tablei sau a hărţii, ci în... văzduh, pe fondul albastru al cerului.

O zi frumoasă de septembrie. Sîntem la Clinceni. Pe pajiştea verde, stăm cu privirile ridicate spre înalt şi cu palma streaşină deasupra ochilor. Spectacolul (şi în acelaşi timp examenul) la care asistăm ne emoţionează şi ne-ncîntă totodată. Sus, deasupra aerodromului, un avion-şcoală (YR-ZLC) evoluează spectaculos, cînd legănîndu-se parcă într-un dans, cînd coborînd ca un bolid spre pămînt, pentru ca ajuns aproape de sol să se înalţe din nou, săgeată spre înalturi. La bordul avionului se află două persoane: pilotul de încercare Constantin Manolache, maestru emerit al sportului (o mai veche cunoştinţă din paginile revistei noastre) şi Marian Calotă, un tînăr care abia a împlinit 17 ani. Un pasager? Nicidecum. Marian pilotează. Stă în scaunul pilotului, cu o mînă pe maneta de gaze a motorului şi cu ochii ţintă la aparatele de bord. Maestrul Manolache îi comandă scurt, răspicat: «Viraj pe dreapta!... Un opt!... Spirală dublă!...» Atent, Marian execută toate comenzile cu calm şi siguranţă, la fiecare «întrebare» a examinatorului dînd un «răspuns» excelent.

Deodată... Un fior trecu atunci din constelaţii prin piepturile spectatorilor. În plin zbor, motorul avionului s-a oprit brusc şi aparatul, înclinîndu-se, cade vertiginos spre cîmpul de aterizare. O pană de motor? Da, dar o «pană» provocată de instructorul examinator, pentru a vedea cum se descurcă elevul său într-o asemenea situaţie. Şi de data aceasta Marian se descurcă excelent. Folosind calităţile de planor ale avionului, aterizează în bune condiţii cu motorul stins. Apoi coboară din carlingă, se apropie de comisia de examinare şi raportează: «Tovarăşe preşedinte, am executat proba de zbor pentru obţinerea brevetului!»

În carnetul de pilot sportiv al elevului Marian Calotă, membrii comisiei trec nota 10. Marian este primul pilot din promoţia 1968 a Şcolii de pilotaj «Aurel Vlaicu».

Spre avionul abia sosit din înalturi se îndreaptă al doilea elev. Surpriză. Seamănă aşa de mult cu Marian de parcă ar fi tot el. Dar cum să nu semene cînd e fratele lui geamăn, Cristian Calotă? Avionul decolează. Şi iarăşi, pe fondul cerului, aceeaşi evoluţie spectaculoasă, aceleaşi figuri complicate... Apoi, a doua aterizare şi al doilea brevet de aviator sportiv. Cei doi băieţi ai cunoscutului pilot Ştefan Calotă şi-au urmat îndeaproa pe tatăl, devenind şi ei piloţi, la 17 ani.

După cei doi fraţi alţi tineri se înalţă în văzduh şi-şi dovedesc măiestria desăvîrşită în timpul şcolii de aviaţie pe care au urmat-o. Examenul de brevetare despre care v-am vorbit constituie unul dintre cele mai de seamă evenimente aviatice sportive. O dată cu împlinirea visului tinerilor elevi — de a deveni piloţi, cuceritori ai văzduhului — s-a mai realizat ceva, un lucru deosebit de important pentru aviaţia noastră: după o întrerupere de mai mulţi ani, a fost reînnodat firul celor mai frumoase tradiţii ale aripilor româneşti.

VIOREL TONCEANU
redactor la revista «Sport şi tehnică»

Post scriptum

Pentru aceia dintre voi, dragi cititori, care doriţi să ajungeţi piloţi asemenea fraţilor Calotă şi colegilor lor de promoţie, l-am rugat pe elevul Aurel Vîrtecuş, proaspăt absolvent, să descrie drumul pe care l-a parcurs pînă a intrat în posesia brevetului. Iată ce ne-a spus el:

«Ca toţi copiii, de cînd eram mic am visat să zbor, să ajung aviator. Visul acesta nu l-am părăsit, nu l-am schimbat pe parcurs cu altul. Si iată, mi l-am împlinit. Cum?

Mai întîi am practicat aeromodelismul la Casa pionierilor din Braşov, de unde sînt de loc. Între timp, am citit mult despre aviaţie — literatură, reviste de specialitate — lectură care nu numai că mi-a menţinut gustul pentru zbor, dar mi-a şi îmbogăţit cunoştinţele în acest domeniu. În şcoală, ca elev, am dat o deosebită atenţie matematicii şi fizicii. Am intrat apoi ca tehnician la Braşov, înscriindu-mă totodată la aeroclubul sportiv din localitate. In toamna trecută m-am înscris la Şcoala sportivă de piloţi de zbor cu motor «Aurel Vlaicu» din Bucureşti. Aici am învăţat să zbor, să practic unul dintre cele mai frumoase sporturi: aviaţia. Cred că oricare tînăr care corespunde din punct de vedere psihic, fizic şi al pregătirii teoretice, care are curaj şi e perseverent, poate urma drumul parcurs de mine.»

MEXICO 68

ÎN REVISTA NOASTRĂ MICĂ, PĂSTRASEM UN SPAŢIU, PÎNĂ LA ÎNCHIDEREA EDIŢIEI, PENTRU UN PRIM SUCCES AL SPORTIVILOR NOŞTRI LA JOCURILE OLIMPICE. SĂ VĂ SPUNEM DREPT, NOI AM PĂSTRAT SPAŢIUL CU DÎRZENIE CHIAR ŞI DUPĂ PREDAREA MATERIALELOR, DAR PENTRU ÎNTÎIA OARĂ, NICI TEHNOREDACTORUL, NICI TIPOGRAFII NU S-AU SUPĂRAT: «TREBUIE SĂ SCLIPEASCĂ «UN AUR» ŞI PENTRU NOI, ÎN MEXIC!» SPUNEAU EI. ŞI IATĂ, NU UNA, CI TREI MEDALII DE AUR AU FOST CUCERITE, DE O VIORICĂ, DE O LIA ŞI DE UN ION, PÎNĂ ÎN CLIPA CÎND REVISTA INTRĂ LA TIPAR! VIORICA VISCOPOLEANU, PRINTR-UN SALT DE CĂPRIOARĂ NE-A ADUS, SIMULTAN, TITLUL MONDIAL OLIMPIC ŞI EUROPEAN LA SĂRITURA ÎN LUNGIME. INGINERA LIA MANOLIU A EXPEDIAT DISCUL LA CEA MAI MARE DISTANŢĂ ÎNREGISTRATĂ ÎN ISTORIA OLIMPIADELOR DE CĂTRE O FEMEIE. IAR IONEL DRÎMBĂ A DEVENIT CEL MAI BUN FLORETIST DIN LUME! CRONICARII L-AU COMPARAT CU D'ARTAGNAN. NOI NE MAI GÎNDEAM ŞI LA FĂT-FRUMOS...

TELE-FOTO-AGERPRES *din Ciudad de Mexico: pe treapta cea mai înaltă a podiumului de onoare. Sus: Viorica Viscopoleanu. Jos: Ionel Drîmbă.*

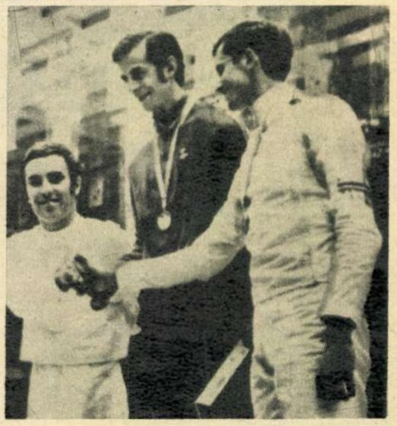

DUNĂREA ALBASTRĂ

R.P. Bulgaria — un pitoresc loc de odihnă.

Delta — Împărăția nuferilor.

(Urmare din numărul trecut)

Pe teritoriul patriei noastre, Dunărea are de străbătut o parte din cel mai anevoios drum existent de-a lungul celor 2 900 km pe care-i străbate de la izvoare pînă la Marea Neagră. E vorba de porțiunea care începe la Moldova Veche și se încheie la Turnu Severin, iar regiunea este cunoscută sub denumirea de Porțile de Fier. Pe o distanță de 100 km Dunărea se încleștează cu stîncile de granit ale munților care-i întind curse la tot pasul. Ca să le poată învinge ea își restrînge pe aceste locuri apele pînă la numai 150 m lățime și «fuge» cu 18 km pe oră. Tot aici se află renumitele «Cazane» unde Dunărea își taie drumul direct prin stînca de granit pînă la Orșova. Priveliștile pe care natura le oferă omului aici sînt neasemuit de frumoase și sînt descrise în emoționante pagini de Alexandru Vlahuță în «România pitorească».

Cel ce va străbate astăzi aceste ținuturi va întîlni însă cu totul alte imagini decît cele descrise de Vlahuță. Nu peste multă vreme de la Porțile de Fier, Dunărea va trimite lumină electrică în cele două țări — România și Iugoslavia — participante la construirea marii hidrocentrale «Porțile de Fier». Abia după ce părăsește Turnu Severin, Dunărea își liniștește apele și le poartă cu o viteză de 3 km pe oră pînă la vărsarea în Marea Neagră. În drumul său ea întîlnește nenumărate locuri care amintesc de evenimente memorabile din istoria poporului nostru. Calafatul, de pildă, ne duce cu gîndul la negustorii genovezi care în Evul Mediu făceau comerț pe Dunăre și care își «călăfătuiau» vasele pentru a le face bordajele impermeabile.

Nu departe de Islaz, la Turnu Măgurele, se înalță azi una dintre cetățile moderne ale chimiei, după cum la Oltenița se află unul din marile șantiere navale de unde și-a luat «zborul» primul spărgător de gheață românesc «Voinicul». Pe celălalt mal al său Dunărea întîlnește multe așezări ale poporului bulgar vecin și prieten, care-și găsesc ecou în timpurile îndepărtate ale istoriei. Printre ele se numără Vidinul și Nicopolul, Ruse și Svistovul...

...După ce îmbrățișează pămînturile care pînă nu de mult erau cunoscute sub denumirea de Balta Ialomiței și Insula Mare a Brăilei, terenuri redate astăzi agriculturii, fluviul «pășește» pe pitoreștile meleaguri ale Brăilei (întemeiată în Evul Mediu de genovezi) și Galațiului ca apoi să îmbrățișeze apele ultimului său afluent important, rîul Prut. De la confluența cu acest rîu, Dunărea formează granița cu Uniunea Sovietică.

Ultimul oraș de pe malul dobrogean al Dunării înainte de a forma delta este Isaccea. El a fost ridicat pe locul unde în trecut se găsea cetatea romană Noiodonum. Se știe că pe aici a trecut Dunărea în anul 513 î.e.n. armata persană a lui Darius, fugărită de sciți. La 25 km mai jos de Isaccea, Dunărea începe să formeze delta, depărtîndu-și apele mai întîi în două brațe, Sulina și Chilia, iar la cîțiva kilometri spre sud de Sulina să-l formeze pe al treilea — Sf. Gheorghe. În aval de ramificație, pe brațul Sulina se află orașul Tulcea — vechea cetate Aegysos a Moesiei. El este așezat la poalele unui podiș deluros, care reprezintă de fapt resturile unor munți bătrîni, măcinați de eroziune. Astăzi orașul a devenit cel mai important centru al industriei piscicole.

Cele trei brațe ale deltei închid

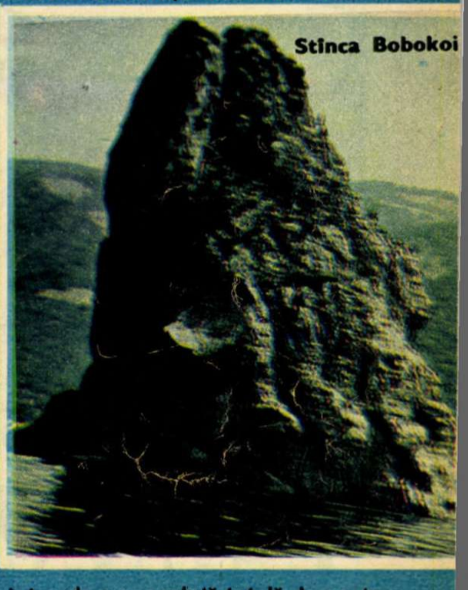
Stînca Bobokoi

între ele o suprafață totală de peste 4 300 km^2. Păienjenișul gîrlelor și canalelor ocupa aproape 80% din suprafața aceasta. Și cu toate că are o existență milenară, delta rămîne tot timpul tînără, pentru că Dunărea «fură» zilnic mării noi întinderi de apă pe care le transformă în uscat. Anual Dunărea aduce cu ea cca 84 milioane tone de nămol pentru transportul căruia ar fi nevoie de 750 000 vagoane.

Atunci cînd omul preistoric popula pămîntul Dobrogei, în epoca de piatră, trăiau aici rinoceri, urși uriași și maimuțe. Dunărea se vărsa în mare printr-un singur braț ce se găsea prin locul unde astăzi se află orașul Tulcea. Astăzi pe cele trei brațe cresc desișuri de trestie, papură, rogoz, ferigă și volbură de baltă formînd un fel de saltea plutitoare numită plaur. Între grinduri și păduri, la suprafața bălții pînă aproape de mare, există o vegetație care dă deltei un farmec unic. Aici, în timpul verii se formează un adevărat paradis al păsărilor în care trăiesc circa 300 de specii venite din diferite părți ale globului.

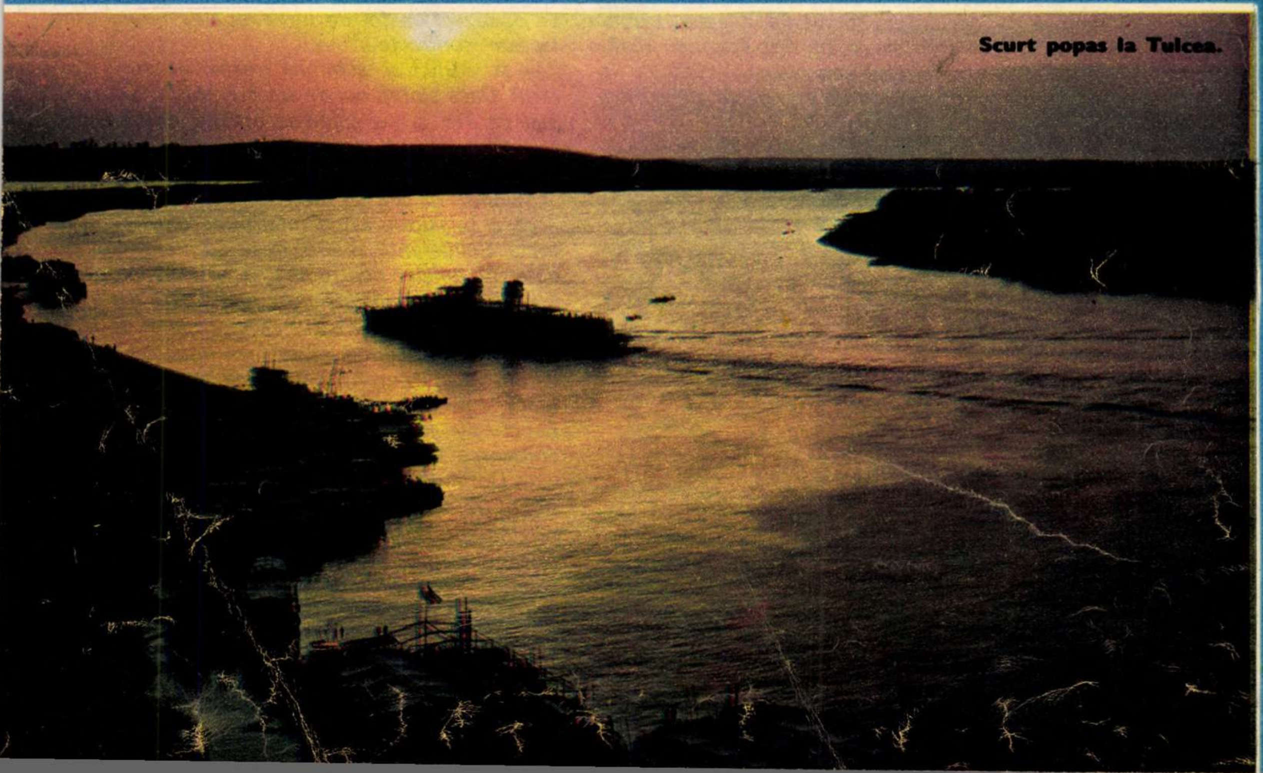
Scurt popas la Tulcea.

VERONICA ILIESCU

Vacanțele unui tînăr liniștit

POVESTIRE DE COSTACHE ANTON
●●● DESENE V. BACIU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT

RĂMAȘI PRIZONIERI ÎN ÎNCĂPEREA DE PIATRĂ, DIM ȘI ANCA NU SE DESCURAJEAZĂ. EI ÎNCEARCĂ SĂ GĂSEASCĂ O IEȘIRE. DESCOPERĂ ÎNTR-ADEVĂR, O UȘĂ SECRETĂ, DAR ~~CELE TREI~~ GALERII CARE SE AFLĂ ÎN SPATELE EI SÎNT MAI DEGRABĂ NIȘTE CAPCANE PERICULOASE.

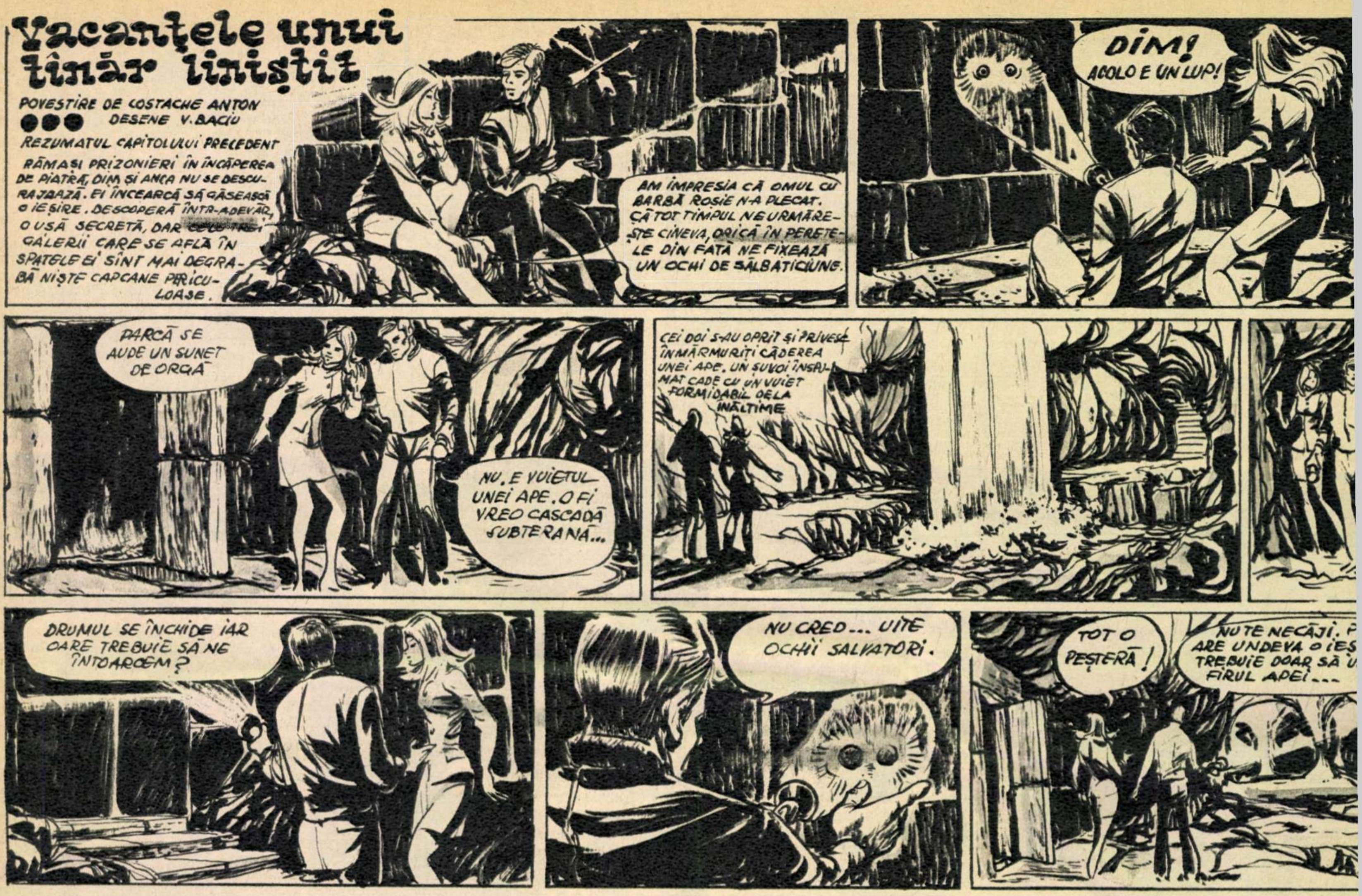
AM ÎMPRESIA CĂ OMUL CU BARBĂ ROȘIE N-A PLECAT. CĂ TOT TIMPUL NE URMĂREȘTE CINEVA, ORICĂ ÎN PEREȚELE DIN FAȚĂ NE FIXEAZĂ UN OCHI DE SĂLBĂTICIUNE.
DIM! ACOLO E UN LUP!
PARCĂ SE AUDE UN SUNET DE ORGĂ
NU, E VUIETUL UNEI APE. O FI VREO CASCADĂ SUBTERANĂ...
CEI DOI S-AU OPRIT ȘI PRIVESC ÎNMĂRMURIȚI CĂDEREA UNEI APE. UN ȘUVOI ÎNSPUMAT CADE CU UN VUIET FORMIDABIL DE LA ÎNĂLȚIME
DRUMUL SE ÎNCHIDE IAR OARE TREBUIE SĂ NE ÎNTOARCEM?
NU CRED... UITE OCHII SALVATORI.
TOT O PEȘTERĂ!
NU TE NECĂJI. P ARE UNDEVA O IEȘ TREBUIE DOAR SĂ U FIRUL APEI...

ATANASIE TOMA

REVANȘA

ROMAN FOILETON (III)

Socoteala lui Tex din Seattle nu s-a potrivit cu cea din tren astfel că acesta a ajuns la destinație abia la 1 noiembrie. S-a urcat grăbit într-o trăsură și a strigat tare, nervos, spre vizitiu:

— Repede, la hotelul Albany!

Dacă ar fi fost atent la ce se petrece în jurul său, Tex ar fi văzut încă șapte sau opt călători grăbiți sărind dintr-o mișcare pe băncile capitonate ale trăsurilor și strigînd tare, nervos, spre vizitii:

— Repede, la hotel Albany!

Cînd a coborît în fața somptuosului hotel din New-York, Tex a fost gata să facă drumul înapoi. Străzile din jurul hotelului erau înțesate de curioși. Veniseră nu atît pentru a fi martori la încheierea contractului cît mai ales pentru a asista la încăierarea pe care o promiseseră cîteva grupuri de fermieri din sud care nu uitaseră încă ziua aceea de aprilie a anului 1865 cînd la Appomatox, generalul Lee, obosit și îmbătrînit, a predat sabia generalului Grant). Adunați în fața hotelului, sudiștii agitau pancarte cu înjurături și amenințări*

la adresa negrului ce a îndrăznit să ridice mîna asupra unui alb. Cîțiva dintre ei, mai belicoși, agitau pancarte amenințătoare și la adresa celui care va îndrăzni să organizeze sau să finanțeze meciul. Detașamente de polițiști călări patrulau pe străzile învecinate neîndrăznind totuși să treacă printre rîndurile provocatorilor sudiști, ca nu cumva să dezlănțuie incidente a căror urmare nu ar fi fost greu de ghicit. Lui Tex îi fu rușine imediat pentru gîndul său laș și înaintă cu îndrăzneală printre rîndurile compacte ale curioșilor.

LA HOTEL ALBANY

Portarul hotelului l-a privit ostil, măsurîndu-l de sus pînă jos și i-a spus ritos, fără să fie întrebat:

— Să știți că dacă sînteți ziarist nu e voie înăuntru... Am primit dispoziții categorice.

Tex a zîmbit îngăduitor:

— Prietene, n-am scris în viața mea mai mult de douăzeci de foi de hîrtie și alea numai cînd făceam contracte...

— A, atunci se schimbă treaba, i-a surîs portarul. Dacă sînteți om de afaceri, poftiți. S-a apropiat de Tex și i-a șoptit la ureche, confidențial:

— Licitația se ține în salonul galben... Ușa mare din dreapta...

Salonul galben al hotelului Albany intra în acea zi în istorie avînd înfățișarea unui cîmp de luptă. Beligeranții se pregăteau cu privirile încordate, în liniște, pentru marea bătălie. De aceea lui Tex i s-a părut ridicol omulețul care s-a apropiat de o masă și a bătut cu ciocănelul de lemn într-un gong, cerînd să se facă liniște. Era avocatul Robert Murphy, care după ce a privit asistența și pe cei doi boxeri aflați împreună cu managerii de o parte și de alta a mesei a început să vorbească repede, puțin peltic:

— Domnilor, am primit pînă aseară la miezul nopții treizeci și nouă de oferte. A făcut o pauză, privind spre sală, peste ochelarii cu lentile groase și rame negre, pentru a vedea efectul spuselor sale și Tex se gîndi că așa face probabil și la tribunal cînd pledează. Toate ofertele sînt serioase, cu depunere în cont a sumei de 5 000 dolari.

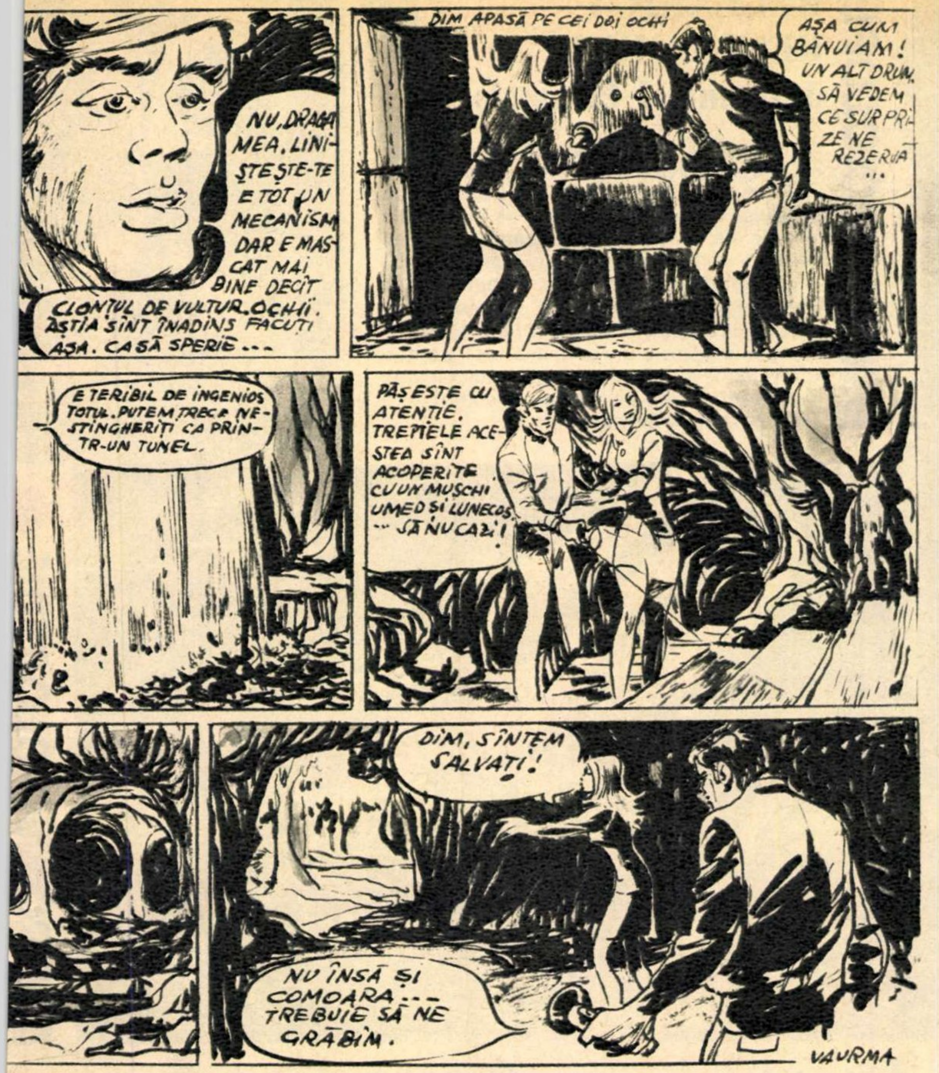
NU, DRAGA MEA, LINIȘTEȘTE-TE E TOT UN MECANISM DAR E MASCAT MAI BINE DECÎT CLONȚUL DE VULTUR. OCHII ĂȘTIA SÎNT ÎNADINS FACUȚI AȘA. CA SĂ SPERIE...
DIM APASĂ PE CEI DOI OCHI
AȘA CUM BĂNUIAM! UN ALT DRUM. SĂ VEDEM CE SURPRIZE NE REZERVĂ...
E TERIBIL DE INGENIOS TOTUL. PUTEM TRECE NESTINGHERIȚI CA PRINTR-UN TUNEL.
PĂȘEȘTE CU ATENȚIE. TREPTELE ACESTEA SÎNT ACOPERITE CU UN MUȘCHI UMED ȘI LUNECOS... SĂ NU CAZI!
DIM, SÎNTEM SALVAȚI!
NU ÎNSĂ ȘI COMOARA... TREBUIE SĂ NE GRĂBIM.
VA URMA

DANIELESCU LOVIN

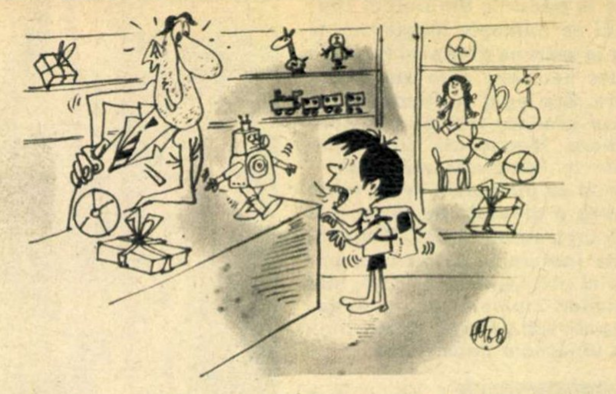

— M-ar interesa unul care să știe regula de trei simplă, legea lui Ohm, și teorema lui Pitagora!

POMPILIU DUMITRESCU

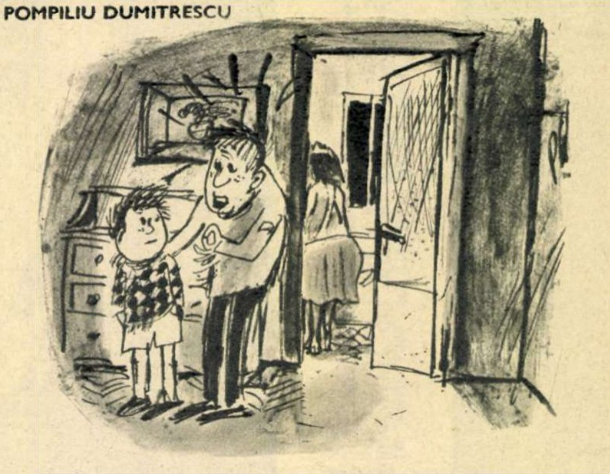

— Mi-ai spus odată că nu ți-e frică de nimic. Uite... mama ar avea nevoie de niște cartofi din pivniță.

Urmează să stabilim acum, în licitație publică, cui vom încredința pentru organizare cel mai răsunător meci din istoria boxului. Privi din nou sala, parcă așteptîndu-se la aplauze și Tex era gata să jure că avocatul a fost dezamăgit de liniștea care urmă.

— Licitația începe cu procentul acordat luptătorilor, procent de cincisprezece la sută din rețeta totală a meciului.

Din nou privirile iscoditoare ale avocatului întîlniră pe cele ale asistenței. Procentul de la care

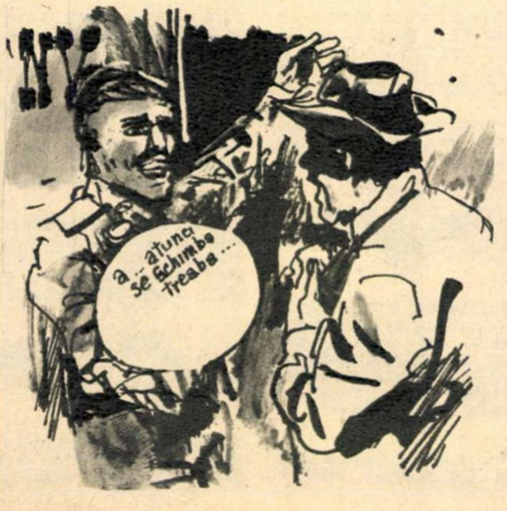
a... atunci se schimbă treaba...

începea licitația era cel mai ridicat de pînă atunci și de asemenea favoare nu se bucuraseră decît glorii de primă mînă ca Bob Fitzsimons, John L. Sullivan, Tommy Burns, Sam Langtord sau Bottling Nelsen. Cei din sală își țineau răsuflarea, așteptînd ca avocatul să pronunțe suma gajului care trebuia depus la bancă pînă la desfășurarea meciului.

— Vă anunț, reîncepu Robert Murphy cu voce gravă, atît de gravă cît putea fi vocea pițigăiată a unui bătrîn peltic, că garanția care trebuie depusă de cel care va licita mai mult a fost stabilită la 25 000 dolari...

Vorbele îi fură însoțite de un murmur puternic în sală. Era mult, era cu mult peste ceea ce putuseră bănui cei mai mulți dintre cei veniți să liciteze «meciul secolului», cum îl numeau ziarele. Pe loc, începură să se alcătuiască mici coaliții de moment pentru a dejuca planurile celor două mari cluburi favorite «Sporting Hall» din New-York și «Box Club» din Chicago care nu erau străine de cifra enormă a gajului stabilit, menit să-i intimideze pe rivali. Pe lîngă oamenii de meserie se mai aflau în sală și cîteva grupări de fermieri din sud care grozav ar fi dorit ca meciul să fie organizat undeva în statele Carolina, Georgia, Texas sau Alabama, fapt care ar fi pecetluit irevocabil soarta luptătorului negru care ar fi avut de ales între a fi omorît pe ring sau linșat după meci.

— Dacă pînă la 5 iulie 1910 — continuă să citească Robert Murphy clauzele contractului care

se propunea — meciul nu se va disputa din vina unuia dintre luptători, fie din pricină de boală, rănire, moarte sau alte motive, va fi declarat învingător boxerul care se va prezenta pe ring la data și ora stabilită. Acestuia i se va acorda procentul stabilit în licitația de față calculat la suma de 25 000 dolari depuși ca garanție. De asemenea, dacă pînă la data amintită lupta nu se va disputa din vina organizatorului, cei doi luptători vor fi despăgubiți cu cîte jumătate din procentul licitat calculat la cei 25 000 dolari.

(Va urma)

***) Generalii Lee și Grant, conducătorii armatelor din sud și respectiv nord în timpul războiului de secesiune în urma căruia, prin înfrîngerea sudiștilor reacționari a fost abolită oficial sclavia. Înscrisă în Constituție, promisiunea unei vieți demne pentru populația de culoare nu a schimbat însă prea multe lucruri. Discriminările și violențele rasiste nu au încetat nici acum în S.U.A., la peste o sută de ani de la abolirea sclaviei.**

DIN FAUNA LUMII

CEL MAI PUTERNIC DIN LUME

Cel mai puternic gîndac din lume trăiește în pădurile din nordul Braziliei. El se numește Megasoma, și întrece în mărime gîndacul Hercule (Dinastes hercules) care are 20 cm lungime. S-a legat o sfoară de trupul unui gîndac, lăsîndu-i picioarele libere. Megasoma după cum se vede în fotografia alăturată — s-a agățat cu picioarele de un lemn care avea o greutate de 18 ori mai mare decît a corpului său. Megasoma este inofensiv. El nu face pagube nici plantațiilor agricole, nici localnicilor. Ziua stă ascuns în galerii săpate sub pămînt, iar noaptea iese la vînătoare după hrană.

ÎN ANUL 1955, PE INSULA NOUA BRITANIE S-A DESCOPERIT CEL MAI MIC PAPAGAL DIN LUME. MICUL PAPAGAL CARE A PRIMIT NUMELE DE DUCULA RUBRICERA NU DEPĂȘEȘTE ÎNĂLȚIMEA DE 6 CM.

MICROENCICLOPEDIE

BELEARICA REGULORUM
dușmani ai lăcustelor

În republica africană Kenya cocorii din specia *Belearica regulorum*, cunoscuți și sub numele de cocorii-încoronați, sînt domesticiți și trăiesc alături de animalele de povară din fermele de cafea, ceai și bumbac. Acești cocori — care au pe cap o splendidă creastă — protejează pămîntul arabil, hrănindu-se cu insectele dăunătoare. Ei își recunosc stăpînii fiind receptivi cînd sînt strigați pe nume. Fotografia alăturată reprezintă doi păzitori ai fermei de la Kisum — lîngă lacul Victoria — care în ultimul an au salvat culturile de ceai de invazia lăcustelor.

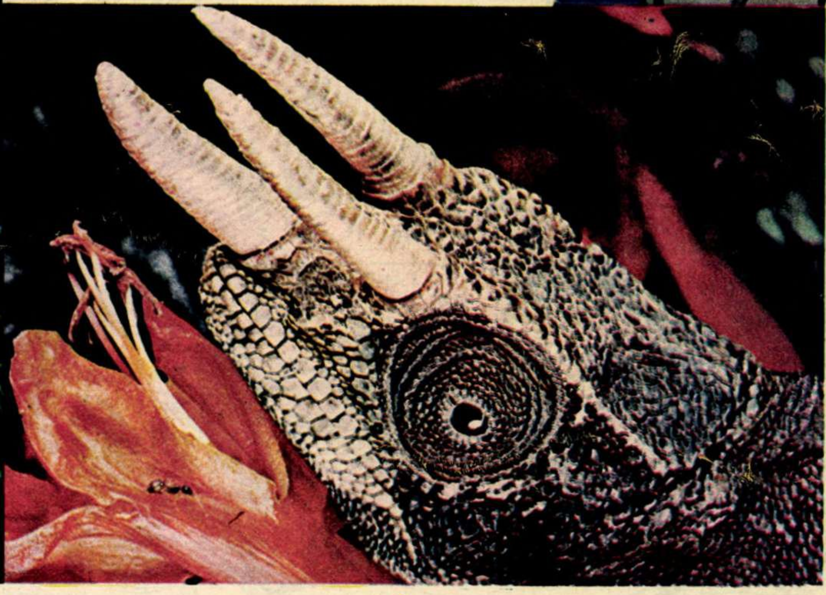

MICROENCICLOPEDIE

MICROENCICLOPEDIE

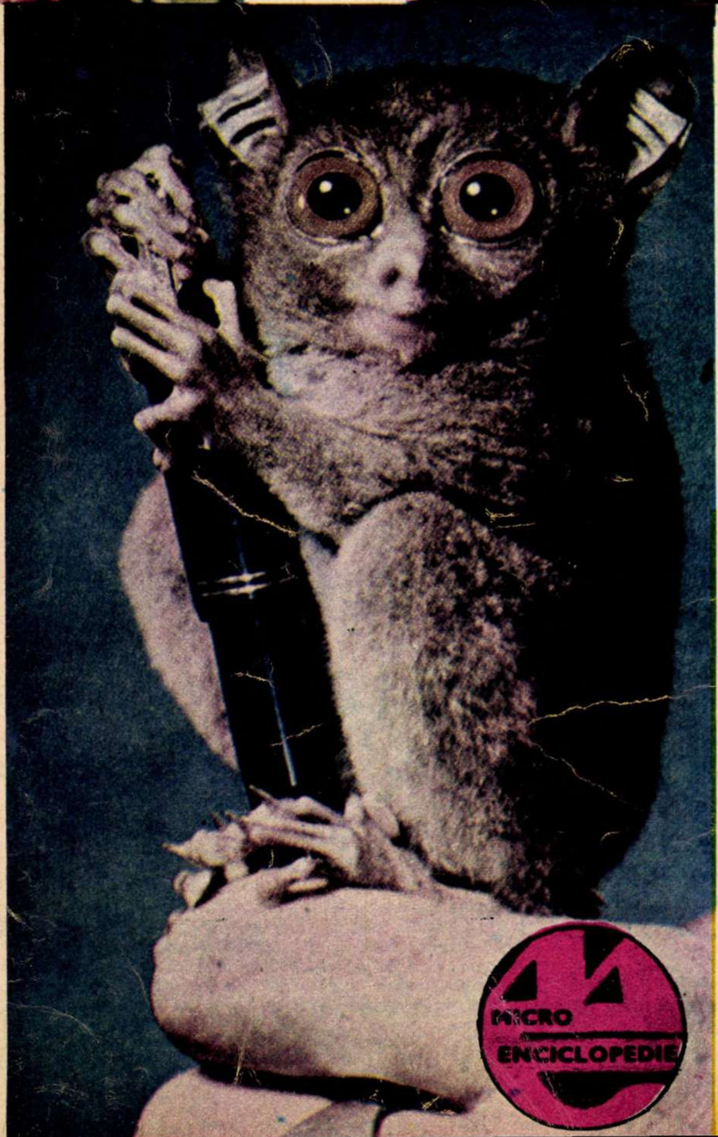

MAKI-FANTOMĂ

Printre viețuitoarele pădurilor din sudul peninsulei Malaya (Malaysia) se numără și semi-maimuța numită maki-fantomă. Făcînd parte din specia Tarsiidae, *ea este cea mai mică semi-maimuță din lume, înălțimea ei nedepășind 8 cm. Maki-fantoma are capul așezat direct pe umeri. Ochii îi sînt rotunzi și peste măsură de mari, ocupînd cea mai mare parte a feței. Membrele din față sînt scurte, iar cele dinapoi foarte dezvoltate, din cauza oaselor tarsiene, de unde i se trage și numele. Blana e de culoare cafenie. Micile maimuțe, din specia amintită, stau ziua ascunse în scorburile copacilor, iar noaptea ies după hrană (insecte și fructe).*

Munții Ruvenzorii din Africa Centrală sînt cunoscuți încă din antichitate atît de vechii egipteni cît și de greci. Cu toate că au coastele îmbrăcate cu păduri tropicale ei au vîrfurile acoperite de zăpezi eterne. În pădurile umede de pe coastele apusene ale acestor munți trăiește cel mai mic cameleon din lume. Pe cînd «ruda» sa din Camerun are 20—30 cm lungime, cameleonul din Ruvenzorii nu depășește lungimea de 3 cm. Minuscula reptilă numită Chamalleo jahstoni **are o înfățișare cu totul deosebită. Ea are 3 coarne. Unul este așezat pe vîrful botului, iar celelalte două deasupra ochilor.**

Localnicii nu se apropie niciodată de aceste reptile, considerîndu-le purtătoare de boli.

CERCETĂRILE UNUI GRUP DE ZOOLOGI ȘI FILOLOGI DE LA UNIVERSITATEA JAPONEZĂ DIN KYOTO AU STABILIT CĂ MAIMUȚELE AU GRAIUL LOR, CARE CONSTĂ ÎN SUNETE ȘI CHIAR ÎN FRAZE ÎNTREGI. PROFESORUL IMANISHI A ELABORAT UN DICȚIONAR CUPRINZÎND 100 DE EXPRESII FOLOSITE ÎN MOD CURENT DE MAIMUȚELE DIN INSULA KIU-SIU, ÎMPREUNĂ CU «TRADUCEREA» LOR.

ÎN AUSTRALIA ȘI NOUA GUINEE TRĂIESC CEI MAI MARI FLUTURI DIN LUME.

EI SE NUMESC «TITANOLABIS COLOSSUS» ATINGÎND MĂRIMI DE PESTE UN SFERT DE METRU. BĂSTINAȘII ÎI VÎNEAZĂ PENTRU CARNEA LOR, PARE-SE FOARTE DELICIOASĂ.

SINGURELE PĂSĂRI DIN LUME CARE POT ZBURA TOT ATÎT DE BINE ÎNAINTE ȘI ÎNAPOI, SÎNT PĂSĂRILE COLIBRI. TOTODATĂ ELE SÎNT CELE MAI MICI PĂSĂRELE ÎNTÎLNITE PÎNĂ ACUM.

INDIENII DIN BRAZILIA ȘI ANTILE FOLOSESC O SPECIE DE LILIECI PENTRU ILUMINATUL COLIBELOR. LILIECII SÎNT INTRODUȘI ÎN STICLE, DÎNDU-LI-SE ȘI MÎNCARE PENTRU A REZISTA CÎT MAI MULT.

CLUBUL MATEMATICIENILOR

Iată un nou club în cadrul căruia va sta de vorbă cu voi, de două ori pe lună, prof. universitar FLORICA CÎMPAN

NUMERE ACCESIBILE ȘI INACCESIBILE

Ce-i mai simplu și ușor de închipuit decît un număr întreg? 2, 7, 13, 18, 99, 125, numere pe care le cunoașteți bine și vă sînt accesibile fiindcă fiecare dintre voi a numărat, de la 1, 2, 3... pînă la 125 și chiar mai departe. Mai departe, dar pînă unde? V-ați întrebat vreodată? Știți voi oare că numerația noastră zecimală, așa de prețioasă cînd e vorba de numere relativ mici, devine practic nefolositoare cînd intervin numere mari? Poate că nu vă vine să credeți, dar nimeni nu va putea scrie vreodată toate numerele formate cu 100 de cifre. Să facem împreună o socoteală: deschideți o carte obișnuită, format 8, și numărați literele pe un rînd. Veți găsi cam 50. Așadar, un număr care e format din 100 de cifre ocupă două rînduri, ceea ce înseamnă că, pe o pagină, încap 20 de numere. Într-un volum de 500 de pagini încap deci $10\,000=10^4$ numere. Vă rog să faceți socoteala volumelor care ar cuprinde toate numerele care nu au mai mult decît 100 de cifre, știind că numărul lor este de 10^{100}. Dacă un volum conține 10^4 numere, cîte volume ar conține toate aceste numere? Socotiți apoi că o bibliotecă mare, poate cuprinde un milion (adică 10^6) de volume. De cîte biblioteci ar fi nevoie ca să adăpostească volumele cu pricina? Admițînd că pe pămîntul nostru ar exista un miliard de asemenea biblioteci, ar fi de ajuns? Și dacă nu, cîte planete ar trebui să le cuprindă?

Vedeți dar că un biet număr de 100 de cifre ne este inaccesibil în toată amploarea lui. Noi putem scrie doar cîteva dintre ele, pe cînd majoritatea lor ne rămîne necunoscută. Dar ce să mai spunem de un număr ca acesta:

$$5^{2365780904} \times 8^{97041240000}?$$

Dacă am putea efectua operația, fiecare dintre aceste numere ar cuprinde mai multe miliarde de cifre și scriind cîte o cifră pe secundă, ne-ar trebui ani de zile ca să scriem un număr, alți ani ca să-l scriem pe celălalt și apoi secole ca să facem înmulțirea lor, ceea ce depășește limita noastră de viață! Iată deci un alt număr inaccesibil nouă, față de durata vieții noastre și față de sistemul zecimal în care a fost scris! Desigur că vă gîndiți cu bucurie la faptul că mașinile electronice de calcul pot grăbi stabilirea lui, topind secolele în căldarea inventivității minții omenești. Da, deși inaccesibilitatea lui rămîne, fiindcă nu ne vom putea da seama niciodată de diferența dintre el și un număr de același ordin, așa cum sesizăm diferența dintre 45 și 54. Totuși, doi matematicieni, din două țări diferite, care poate că nici nu s-ar putea înțelege în vorbă, sînt siguri că discută despre același număr, de îndată ce l-au scris ca mai sus! Accesibil și totodată inaccesibil! Iată fapte din domeniul matematicilor care pot stîrni interes și admirație, la același nivel și cu aceeași intensitate, ca și o operă de artă!

— Ai abonament pe luna noiembrie la «Cutezătorii»?
— Da.
— Alerg să mă abonez și eu.
— Dar ce s-a întîmplat?
— Ceva...

COLOSAL!

CONCURSUL LUNAR

«COMORILE PATRIEI»

În fiecare lună, prin tragere la sorți, redacția va oferi:

UN APARAT CU TRANZISTORI MAMAIA» drept premiul I
Premiul II: UN CEAS DE MÎNĂ
Premiul III: UN STILOU
20 de premii constînd în obiecte și abonamente pe 1 an la revista CUTEZĂTORII

PROCURAȚI-VĂ REVISTELE CARE CONȚIN CUPOANELE CONCURSULUI LUNAR «COMORILE PATRIEI».

JOC DISTRACTIV

Scrieți într-un pătrat format din 25 de căsuțe numerele de la 1 pînă la 25. astfel așezate încît adunate în linie verticală sau orizontală fiecare șir să dea suma de 65.

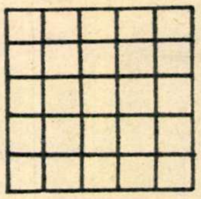

❀

5 minute la secretariatul de redacție

Iar a venit Curiosul. Nu-i chip să scapi de el mai ales în ziua cînd trimitem revista la tipografie.

— Vai, ce poze interesante cu mașini — Nu mi le dați mie?

— Imposibil. Ele trebuie să apară joia viitoare, în nr. 44, la rubrica «Salonul automobilistic» «Cutezătorii». Stai, nu răscoli macheta. Cînd o să devii mai puțin curios?

— Cînd o să-mi spuneți ce reprezintă desenul acesta grozav, din junglă!

— E începutul povestirii de aventuri «Lacul elefanților»...

— ...care apare tot în numărul 44!

— Ei, știi prea multe! Noroc însă că nu ți-am spus toate titlurile. Trebuie să existe și surprize, nu-i așa?

FĂRĂ CUVINTE

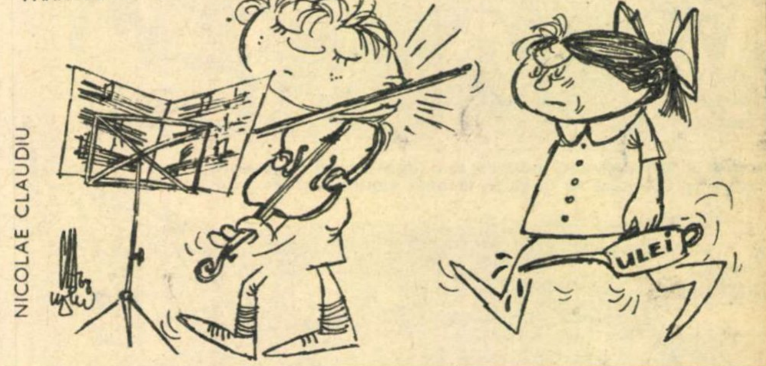

VÎNĂTOARE?

Nu. Fotografia noastră înfățișează o scenă destul de obișnuită în Kenia: prinderea rinocerilor. Această operație nu are drept scop numai livrarea lor către grădinile zoologice ale lumii. Ea se practică mai ales în vederea transportării animalelor în locuri cu mai bune posibilități de hrană. Zeci de rinoceri s-au văzut astfel la adăpost de «grija zilei de mîine».

▼

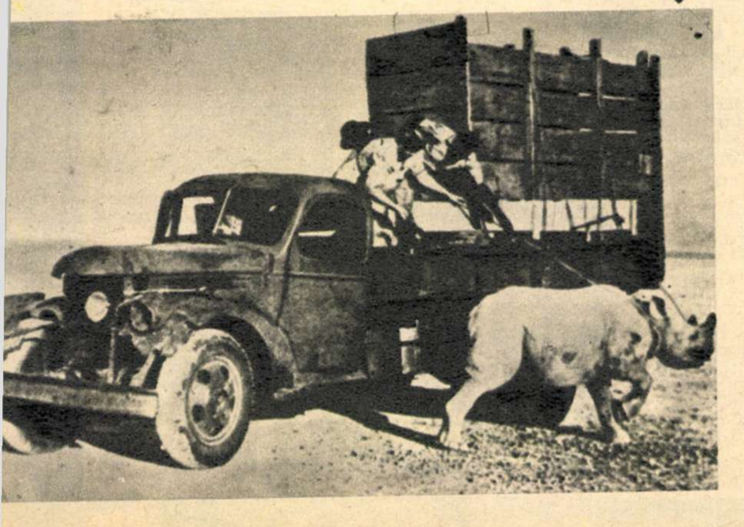

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

ȘCOLARĂ

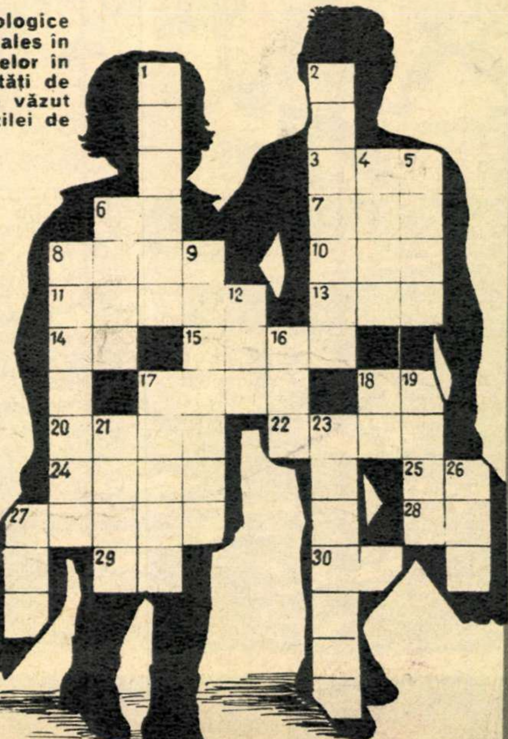

ORIZONTAL: 3) În penarul din ghiozdan. 6) Nota șapte la muzică. 7) Între două recreații (pl.) 8) Inima creionului. 10) Din cînd în cînd. 11) Program pe ore (pl.) 13) Inițialele numelui unui mare scriitor român. 14) Neg! 15) Cu cîntec. 17) Năvală. 18) Liniște! 20) Lecție. 22) Sînt necesare la înscriere. 24) Vas mic. 25) Zece! 27) La tablă. 28) Dumneaei. 29) Pe ușa clasei a șasea. 30) Din septembrie pînă în iunie.

VERTICAL: 1) Mult e dulce și frumoasă limba ce-o vorbim... 2) Obiect de școală. 4) Probă de examen. 5) Activează în cadrul lor cei mai buni elevi (sing.). 6) Silință. 8) Elev care menține ordinea, în clasă. 9) Demonstrată. 12) A fost odată... 16) Nume de fată. 17) A nu răspunde. 18) Iarăși liniște! 19) Lucrare scrisă (pl.) 21) Merge la școală. 23) «Oglinda elevilor». 26) Se învață la gramatică. 27) Formație muzicală existentă în orice școală.

108

Mihai Vodă Viteazul

Scenariu:
VLAICU BÂRNA

6

Ilustrații:
TEODOR BOGOI

Primind firman de domnie de la turci Mihai se inscăunează domn al Țării Românești și începe să-și organizeze o armată. Frații Buzești și Baba Novac sînt printre căpeteniile oastei sale. Semnînd apoi un tratat de alianță cu Transilvania și Moldova care îi trimit ajutoare, noul domn se gîndește să mîntuiască țara de jugul otoman.

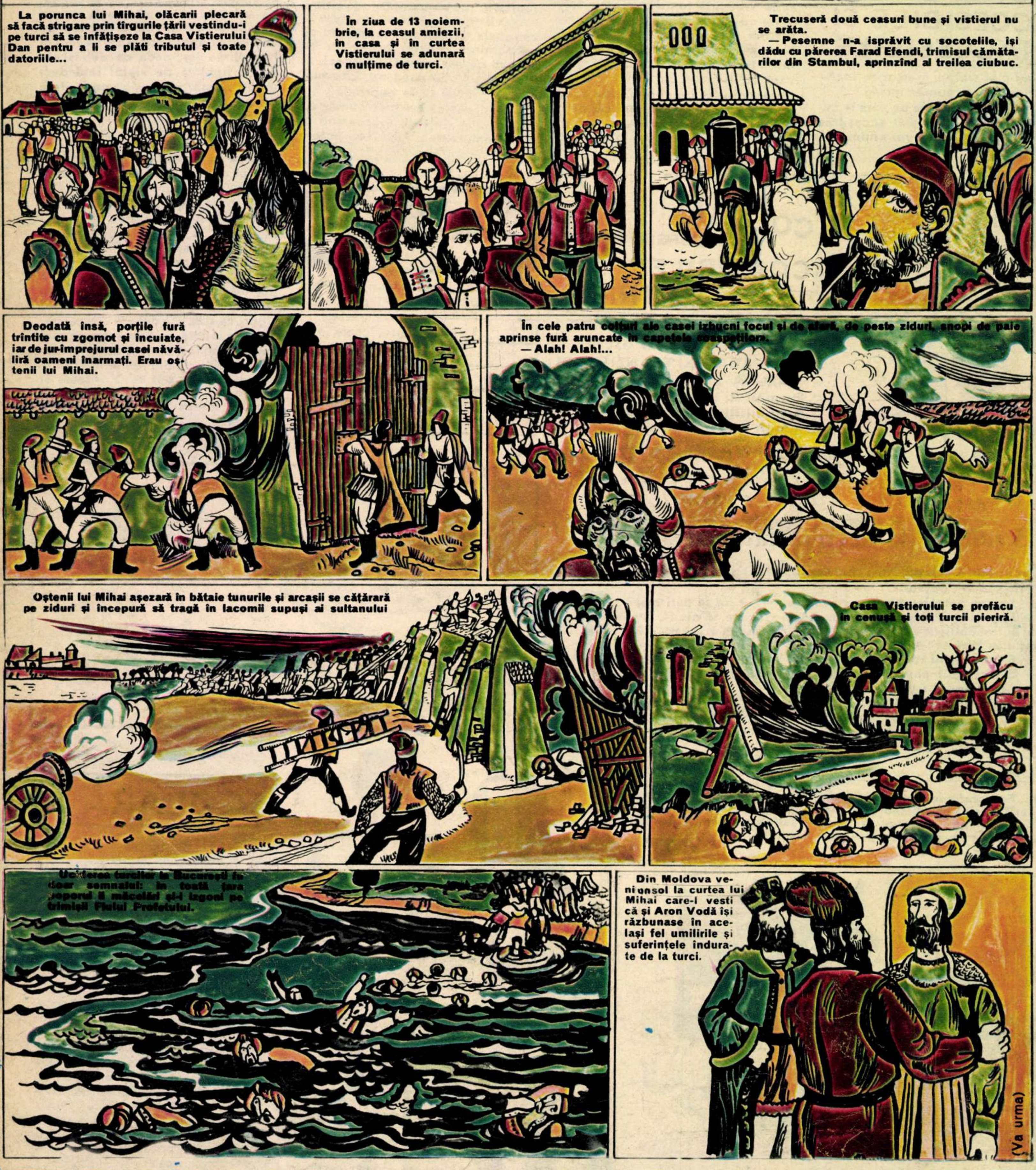

La porunca lui Mihai, olăcarii plecară să facă strigare prin tîrgurile țării vestindu-i pe turci să se înfățișeze la Casa Vistierului Dan pentru a li se plăti tributul și toate datoriile...

În ziua de 13 noiembrie, la ceasul amiezii, în casa și în curtea Vistierului se adunară o mulțime de turci.

Trecuseră două ceasuri bune și vistierul nu se arăta.

— Pesemne n-a isprăvit cu socotelile, își dădu cu părerea Farad Efendi, trimisul cămătarilor din Stambul, aprinzînd al treilea ciubuc.

Deodată însă, porțile fură trîntite cu zgomot și încuiate, iar de jur-împrejurul casei năvăliră oameni înarmați. Erau oștenii lui Mihai.

În cele patru colțuri ale casei izbucni focul și de afară, de peste ziduri, snopi de paie aprinse fură aruncate în capetele oaspeților.

— Alah! Alah!...

Oștenii lui Mihai așezară în bătaie tunurile și arcașii se cățărară pe ziduri și începură să tragă în lacomii supuși ai sultanului

Casa Vistierului se prefăcu în cenușă și toți turcii pieriră.

Uciderea turcilor la București fu doar semnalul: în toată țara poporul îi măcelări și-i izgoni pe trimișii Fiului Profetului.

Din Moldova veni un sol la curtea lui Mihai care-l vesti că și Aron Vodă își răzbunase în același fel umilirile și suferințele îndurate de la turci.

(Va urma)

Cutezătorii 43

Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic: POMPILIU DUMITRESCU. Tehnoredactor: LUCIA SICOMAȘ

1 leu